

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

15. DUBNA 2007

Z obsahu:

Svatý Irenej Lyonský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
28. března 2007
- strana 2 -

Boží Milosrdenství
Fragmenty z knihy
„Milosrdenství Boží
v jeho dílech“ kněze
dr. Michala Sopočka
- strana 4 -

Poselství Milosrdenství
sestry Faustyně
- strana 5 -

Matka Boží
od Ostré brány
- strana 6 -

Zmrtvýchvstání - triumf
Milosrdenství
- strana 7 -

Ježíšův obraz
- strana 9 -

Dva přátelé v nebi
- strana 10 -

Maria - Matka Boží,
Matka Milosrdenství
- strana 11 -

Plnomocné odpustky
o Slavnosti Božího
Milosrdenství
- strana 12 -

Naléhavé poselství
- strana 13 -

NEDĚLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

V katechezích o velkých postavách Církve v prvních staletí dospěli jsme dnes k vynikající osobnosti svatého Ireneje Lyonského. Životopisné zprávy o něm pocházejí ze stejného svědectví, které nám předal Eusebius v páté knize Církevních dějin. Irenej se narodil pravděpodobně ve Smyrně (dnes Izmir v Turecku) kolem roku 135–140, kde jako mladík byl ve škole biskupa Polykarpa, svým způsobem učedníka apoštola Jana. Nevíme, kdy přesídlil z Malé Asie do Galie, ale toto přemístění by mělo souviset s prvním rozvojem křesťanského společenství v Lyonu: tam ho nacházíme v roce 177 zahrnutého do seznamu kněží. Právě v tom roce byl poslán do Říma, aby tak předal dopis lyonského společenství papeži Eleuteriovi. Tato mise zachránila Ireneje před pronásledováním Marka Aurelia, kterému padlo za oběť nejméně 48 mučedníků, mezi nimi sám lyonský biskup – devadesátiletý Potinus, který zemřel na následky špatného zacházení ve vězení. Tak po svém návratu byl Irenej zvolen za biskupa města. Nový pastýř se plně věnoval biskupské službě, která skončila v roce 202–203 asi mučednickou smrtí.

Neohrožený pastýř

Irenej byl především mužem víry a pastýřem. Jako dobrý pastýř měl smysl pro míru, bohatství nauky a misijní zápal. Jako spisovatel sledoval dvojitý cíl: bránit pravou nauku před bludařskými útoky a vykládat jasně pravdy víry. Tomu odpovídají přesně dvě díla, která se nám zachovala: pět knih *Proti bludům* a *Výklad apoštolského hlásání* (který je možno nazvat nejstarším katechismem křesťanské nauky). Zkrátka Irenej je mistr boje proti herezím. Církev II. století ohrožovala tzv. *gnóze*, učení, které tvrdilo, že víra, které učí Církev, je pouze symbolismus pro prosté lidi, kteří nejsou schopni pochopit obtížné věci, ale vyvo-

Svatý Irenej Lyonský

lení, intelektuálové – *gnostici*, jak se nazývali – pochopili, co stojí za těmito symboly, a tak vytvořili elitní křesťanství, intelektualistické. Samozřejmě, že toto intelektualistické křesťanství se drobilo do stále většího počtu různých proudů s myšlenkami často cizími a extravagantními, ale pro mnohé přitažlivými. Společným prvkem těchto různých proudů byl dualismus, který opíral víru v jediného Boha. Otce všech, Stvořitele a Spasitele člověka a světa. Aby vysvětlili zlo ve světě, tvrdili, že vedle dobrého Boha existuje negativní princip.

Tento negativní princip vytvořil hmotné věci, hmotu.

Pravidlo víry

Irenej, který se pevně opíral o biblickou nauku o stvoření, zavrhuje gnostický dualismus a pesimismus, který znehodnocuje tělesnou skutečnost. Požaduje s rozhodností původní svatost hmoty, těla stejně jako ducha. Ale jeho dílo jde dále než k pouhému zavržení hereze: je totiž možno říct, že se představil jako první teolog Církve, který vytvořil systematickou teologii; on sám mluví o systému teolo-

gie, tj. o vnitřní koherenci celé víry. Ve středu jeho nauky stojí otázka „pravidla víry“ a jejího předávání. Pro Irenea „pravidlo víry“ je prakticky totožné s *Krédem* apoštolů a poskytuje nám klíč k výkladu evangelia, k výkladu Kréda ve světle evangelia. Apoštolský symbol, který je určitým druhem syntézy evangelia, nám pomáhá pochopit, co znamená samotné evangelium a jak je máme číst.

Ve skutečnosti evangelium, které hlásá Irenej, je totéž, které přijal od Polykarpa, biskupa ve Smyrně, a evangelium Polykarpovo pochází od apoštola Jana, jehož byl učedníkem. Tak tedy pravé učení není to, které vynalezli intelektuálové podle jakési prosté víry Církve. Právě evangelium je to, které přináší biskupové a které přijali v nepřerušovaném řetězci od apoštolů. A ti neučili nic jiného než právě tuto prostou víru, která je také pravou hloubkou Božího zjevení. Tak – říká nám Irenej – neexistuje žádná tajná nauka uvnitř obecného Kréda Církve. Neexistuje nějaké vyšší křesťanství pro intelektuály. Víra, kterou Církev veřejně vyznává, je společnou vírou všech. Jen tato víra je apoštolská, pochází od apoštolů, tj. od Ježíše a od Boha. Tím, že lnou k této víře předané veřejně od apoštolů a jejich nástupců, mají křesťané dbát na to, co říká biskupové, mají sledovat především učení církve v Římě, nejpřednější a nejstarší. Tato církev z důvodu své starobylosti má větší apoštolskost, odvozuje svůj původ od sloupů apoštolského kolegia, Petra a Pavla. S církví Říma se mají shodovat všechny církve, uznávat v ní měřítko pravé apoštolské tradice, jediné společné víry Církve. Takovými argumenty, zde stručně shrnutými, zavrhuje Irenej od základu nauku gnostiků, oněch intelektuálů. Především oni nevlastní pravdu, která by byla vyšší než obecná víra, protože to, co oni říkají, nemá apoštolský původ, je

Pokračování na str. 12

Editorial

Nikdy se asi nedovíme, kde se zdržoval Tomáš, když Pán vstoupil zavřenými dveřmi ke svým apoštolům. Ať už byl důvod Tomášovy nepřítomnosti ve Večeřadle v onu slavnou Neděli večer jakýkoliv, byla to nepřítomnost tak říkajíc prozřetelná. Nepřítomný Tomáš svou absencí zastupuje nás všechny, kteří jsme rovněž nebyli přítomni a kteří se přesto podle Pánových slov nemáme cítit nijak ochuzeni, naopak, můžeme být dokonce blahoslavení, tzn. dostane se nám nevýslovného štěstí a blaženosti, jestliže uvěříme, ačkoliv jsme na vlastní oči neviděli, a nebudeme nevěřící, ale věřící.

Týká se to v prvé řadě oné historické návštěvy Zmrtvýchvstalého ve Večeřadle o Neděli zmrtvýchvstání. Ale týká se to stejně také všech jeho dalších návštěv, kdy se k nám vrací, aby dále blíže vysvětloval a obohacoval své radostné poselství, ať už to bylo např. při jeho návštěvách u svaté a pokorné sestry Markéty Marie Ala-coque či později u jiné neméně pokorné a prosté sestry Faus-

tiny Kowalské. Blahoslavení, kteří uvěřili! Ovoce těchto osobních Ježíšových návštěv jsou vzácné, všem navysost užitečné a dnes již oficiální liturgické slavnosti Božského Srdce Páně a Neděle Božího Milosrdenství, které mají obě jednoho společného jmenovatele: nesmírnou lásku a slitovnost Božího Syna k nám hříšným lidem. Zdálo by se, že všechny tyto tak vstřícné a dobrotivé kroky Boží lásky k lidem se jako vítané a přímo vytoužené budou setkávat s radostným a vděčným přijetím. Ale ve skutečnosti se prosazují zpravidla až neuvěřitelně obtížně a dlouho. Jako by to byl dar a milost spíše z naší než z Boží strany. Na každém daru je krásné to, že vychází ze zcela svobodné iniciativy dárce a může být obdarovaným zcela svobodně přijat. Jestliže však s přijetím váháme nebo je dokonce odmítáme, sotva tím dáváme dárci najevo svou úctu, a to tím spíše, když se jedná o dar, který tak naléhavě potřebujeme. Buďto nedoceňujeme dárce nebo dar, nejspíše obojí. ■

Den milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Posílám vás, jako mě poslal Otec.

Dnešní čtení tě nejdříve vrací o jeden týden zpět do Večeřadla. Je opět večer nejslavnější neděle lidských dějin, ale zde žádná slavnostní nálada ještě nezavládla. Ptáš se učedníků, co je trápí? Přepadl je strach z těch, kteří jim zabili jejich Pána, a z celé této situace jsou zdrceni. Celé tři roky žili v Ježíšově společnosti. Náhle zůstali sami a jsou z toho zcela bezradní. Nevědí, co bude dál. Neprožíváš někdy podobné situace? Je to příležitost, aby sis uvědomil, že se nemáš spoléhat sám na sebe ani na to, že budeš žít trvale ve známých a navykých okolnostech. Takové zkoušky jsou významné právě tehdy, když tě Ježíš připravuje na zcela novou a nečekanou milost. Nepros ho proto, aby ti vrátil ztracenou útěchu, ale abys dobře poznal sám sebe.

Ježíš nikoho nezkouší nad jeho síly. Právě ve chvíli, kdy sklíčenost a smutek vrcholí a přítomným se už ani nedostává slov, náhle Pán stojí uprostřed nich. *Byl mrtev, a hle, je živ na věky a má klíče od smrti a podsvětí.* Ježíš se vrací tehdy, když nastane jeho hodina. Zavřené dveře pro něho nejsou překážkou. Umí si tě najít i za devaterou závorou. Abys měl užitek z jeho návratu, především se upokoj. Samotná jeho přítomnost je dostatečným důvodem, abys zaplašil každý neklid a strach. Už tě nikdy nenechá samotného. Jeho přítomnost má však ode dnešního dne mnoho různých podob. Aby ses měl o co pevně opřít, i když ho tvé smysly právě nevnímají, zpřítomni si sebe a svou milost ve vznešeném a jedinečném daru kněžství. Abys dobře pochopil, čím je pro tebe jeho vyslanec, poslouchej pozorně jeho slova.

Se stejnou důsledností, s jakou se podrobil poslání, které mu svěřil Otec, jehož vůli naplnil až do krajnosti, ustanoví trvalý způsob, jakým se ti bude dostávat ovoce jeho vykupitelské smrti. Správcem Božích darů a tajemství nebude kdokoliv, komu se zamane, ale pouze ti, které si sám zvolí. *Nikdo si tu důstojnost nemůže vzít sám, nýbrž musí být povolán.*⁽¹⁾ Ježíš si je vybere ze svých učedníků a pošle je svým jménem k tobě jako své zástupce, kteří mají stejné poslání, s jakým jeho poslal Otec na tento svět: *aby všude procházeli a prokazovali dobrodiní.*⁽²⁾ Tím největším dobrodiním je moc, aby jako On *uzdravovali všechny, které opanoval ďábel.*⁽³⁾

Budeš nyní svědkem vnějšího svátostného znamení, kterým předává slavnostně

svou moc, aby o tom nebylo žádných pochyb: *Dýchne na ně se slovy: »Přijměte Ducha Svatého.«*

V takto udělené pravomoci je také tvoje jistota. Kdysi se nemocní Ježíše dotýkali, aby byli uzdraveni. Nemusíš jim závidět, i ty se máš na koho obrátit. Tak jako šel malomocný za Ježíšem, i ty můžeš jít za Kristovým knězem a se stejnou vírou a důvěrou prosit: *Chceš-li, můžeš mě očistit.*⁽⁴⁾ Jestliže chápeš, že každý hřích je pro tebe mnohem větší zlo než tělesné malomocenství, nemůžeš být Ježíši dostatečně vděčný, že zanechává zde na zemi tak nedocenitelný dar své dobrotivé moci a milosrdenství. Kristův zplnomocněný služebník tě může svátostným znamením mocí Ducha Svatého vytrhnout z moci Zlého. *I kdyby byly tvoje hříchy jako šarlat, vybělí se jako sníh.*⁽⁵⁾ Abys však mohl *čerpat s radostí vodu z pramenů spásy*⁽⁶⁾, musíš být veden tím, co přivádělo nemocné k Pánu a co on tak oceňoval a zdůrazňoval: byla to **víra**. Tvá víra je podmínkou, aby byl Pán pro tebe nadále přítomen svou milosrdnou božskou mocí.

Aby posílil kořeny víry ve tvém srdci, zve tě Ježíš ještě jednou do Večeřadla na setkání s apoštolem Tomášem. Před týdnem nebyl přítomen a neuvěřil tomu, co mu vyprávěli jeho spolubratři. Jejich svědectví však již bylo svědectví zplnomocněných správců Božích tajemství. Bliženec není schopen uvěřit, že Ježíš je opět živ, ani tomu, že svým vyvoleným přátelům svěřil tak velkou moc.

Jeho pochybnost má posilnit tvou víru. Tomášova nevěra není nevěrou pýchy ani tvrdého srdce. Je to spíše nevěra nadměrného úžasu nad velikostí darů, které přesahují všechno pomyslení. Tváří v tvář svému Přířiteli však bez váhání vyznává: *Pán můj a Bůh můj!* Připoj se k jeho vyznání. Máš k tomu mnoho důvodů. Ježíš ti dovoluje i bez tvé žádosti mnohem více, než o co žádal Tomáš: celého tě ukryje do svaté rány svého boku, jestliže uvěříš těm, kteří ti o něm vydávají svědectví. Pros Pána, aby tě mohl přiřadit mezi *blahoslavené, kteří neviděli, a uvěřili.* I když ho tvé smysly nevidí, *z víry máš jistotu, že je to Ježíš Kristus, Syn Boží,* který ti posílá své kněze, *abys pro svou víru měl žít v jeho jménu.*

Pro naše oči je to podivuhodné, ale je tomu skutečně tak: Toto je veliký den Milosrdenství, který učinil Pán, jásej a raduj se z něho.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žid 5,4; ⁽²⁾ Sk 10,38; ⁽³⁾ tamt.; ⁽⁴⁾ Mt 8,3;

⁽⁵⁾ Iz 1,18; ⁽⁶⁾ srov. Iz 12,3; ⁽⁷⁾ srov. resp. žalm 117

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5,12-16

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou.

Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a nosítka, aby až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

2. čtení – Zj 1,9-11a.12-13.17-19

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i vytrvalosti v Ježíši, dostal jsem se pro (hlásání) Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. (A jednou) v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“

Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

Evangelium – Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaražovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Pokračování na str. 7

Představy lidí o Bohu jsou velice mlhavé, protože Boha nikdo nikdy neviděl (Jan 1,18).

Kdybychom nikdy nespatriili slunce a usuzovali o něm pouze podle světla, jaké bývá v zamračené dny, nebyli bychom schopni vytvořit si přesnější pojem o zdroji denního světla. Anebo kdybychom nikdy neviděli bílé světlo a znali jen sedm duhových barev, neměli bychom pojem o bělosti. Podobně si sami nemůžeme vytvořit pojem o Boží podstatě a můžeme poznávat pouze jeho dokonalosti, jaké nám stvoření ukazuje ve stavu různorodosti a podílu, zatímco v Bohu tvoří všechny naprostou jednotu. Bůh jako nejdokonalejší bytost je nejčistší a nejprostší duch a neobsahuje v sobě žádné složené části.

Není možno prozkoumat všechny dokonalosti, které se vztahují k Boží podstatě: jsou obtížně poznatelné. Mezi všemi dokonalostmi se Pán Ježíš vyznačuje jednotou, ze které jako ze zdroje vyplývá všechno, s čím se setkáváme na zemi, a ve které chce být Bůh oslavován po celou věčnost. Je to Boží milosrdenství: *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.* (Lk 6,36)

Boží milosrdenství je dokonalost jeho působení, které se sklání k nižším bytostem, aby je vyvedlo z nouze a doplnilo jejich nedostatky, je to jeho vůle činit dobře všem, kteří trpí nedostatky, jaké sami nejsou schopni doplnit. Vztah Boha k tvorům se projevuje v tom, že odstraňuje jejich nedostatky a doplňuje je menší nebo větší dokonalostí. Udělování dokonalosti samo o sobě, které nezávisí na žádných okolnostech, je dílem Boží dobrotnosti, ve které každému uděluje podle vlastního zalíbení.

Skutečnost, že Bůh uděluje svá dobrodiní zcela nezištně, připisujeme Boží štědrosti. Boží starostlivost, abychom s pomocí obdržených dobrodiní došli ke svému cíli, nazýváme prozřetel-

Boží Milosrdenství

Fragmenty z knihy „Milosrdenství Boží v jeho dílech“ kněze dr. Michala Sopočka

ností. Udělení dokonalosti podle předem stanoveného plánu a řádu nazýváme spravedlností. Konečně udělování dokonalosti tvorům, aby se zbavili své bíd a byly odstraněny jejich nedostatky, je dílem milosrdenství.

Ne každý недостаток někteřého tvora představuje jeho nouzi, protože každému stvoření patří jen to, co Bůh ve své prozřetelnosti pro ně předem stanovil. Tak není neštěstím pro ovci, že nemá rozum, ani pro člověka, že nemá křídla. Jestliže se však člověku nedostává rozumu či ptáku křídel, je to jeho neštěstí a nouze. Všechno, co Bůh dělá pro své tvory, dělá podle patričního, předem předvídaného a stanoveného řádu, který vytvořila Boží spravedlnost. Ale protože tento řád byl přijat zcela dobrovolně a nikomu nebyl vnucen, je tedy třeba v tomto a nikoliv v jiném řádu spatřovat také dílo Božího Milosrdenství.

Např. záchranu Mojžíše, který byl umístěn do koše při břehu Nilu, vzato obecně bez zřetele na jakékoliv okolnosti, nazveme Boží dobrotností.

Vezmeme-li při této záchraně v úvahu Boží nezištnost a okolnost, že dítě samo si záchranu

nijak nezasloužilo, byla tato záchrana dílem Boží štědrosti. Záchranu Mojžíše vzhledem k Božímu záměru, aby vyvedl Izraelity z Egypta, nazveme Boží spravedlností. Boží ochranu nad opuštěným dítětem na řece, vystaveným různým nebezpečím, připisujeme Boží prozřetelnosti. Konečně to, že dítě bylo vyvedeno z bíd, zbaveno různých nedostatků, vybaveno dokonalostí a odpovídajícími životními podmínkami, výchovou a vzděláním, nazveme dílem Božího milosrdenství.

Protože v každém ze zmíněných momentů tohoto příkladu je pro nás nápadná nouze tohoto dítěte a různé nedostatky, můžeme říct, že Boží dobrotnost je Milosrdenství, které tvoří a dává. Boží štědrost je Milosrdenství, které hojně obdařuje bez zásluh; Boží prozřetelnost je Milosrdenství, které bdí; Boží spravedlnost je Milosrdenství, které odměňuje nad míru zásluh a trestá méně, než vina zasluhuje; a konečně Boží láska je Milosrdenství, které se slitovává nad lidskou nouzi a přitahuje nás k sobě. Jinak řečeno, Boží Milosrdenství je hlavním motivem Božího konání navenek a nachází se u zdroje každého díla Stvořitele.

V každé knize Písma svatého Starého i Nového zákona je několikrát zmínka o Božím Milosrdenství. Nejvíce a nejvýmluvněji o něm mluví Kniha žalmů. Mezi 150 žalmů 55 zvláště oslavuje tuto Boží dokonalost, v Žalmu 135 se jako refrén opakuje: Jeho milosrdenství trvá na věky.

V celém Písmu je více než 400 míst, kde se vyskytuje řeč o Božím Milosrdenství, v Knize žalmů je jich mnohem více než v ostatních knihách. Když žalmista mluví o Božím Milosrdenství, nespokojuje se s výra-

zem „milosrdný“, nýbrž podává řadu synonym, jako by chtěl posílit naše přesvědčení o nesmírném Božím Milosrdenství.

Koho by nenapadla otázka, proč tolik zmínek o Božím Milosrdenství. Vidíme v tom Boží zálibu poskytovat lidem milosrdenství a probouzet v nich důvěru. Bůh nás chce poučit o svém vnitřním životě a o svém vztahu k tvorům, zvláště pak lidem. Bůh chce, abychom ho oslavovali pro jeho Milosrdenství a abychom ho následovali v jeho skutcích.

Kult Božího Milosrdenství

Láska Pána Ježíše k nám je božská i lidská, protože má božskou i lidskou přirozenost i vůli. Proto Nejsvětější Srdce je možné považovat za symbol jeho trojí lásky k nám: božské, lidské duchovní a lidské citové. Toto srdce však není formálním obrazem nebo znakem, ale jen jakoby jeho stopou. (...) Žádný stvořený obraz není totiž schopen představovat skutečnosti té nekonečné milosrdné lásky, jak to vyjadřuje Pius XII. v encyklice Haurietis aquas z 15. května 1956.

V kultu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova uctíváme především lidskou lásku Pána Ježíše k lidskému rodu vedle jeho božské lásky k nám, která jakožto láska k naší nouzi je Božím milosrdenstvím. V tomto kultu tedy uctíváme pouze stopu Božího Milosrdenství. V kultu Božího Milosrdenství jsou materiálními předměty krev a voda, které vytekly z otevřeného Spasitelova boku na kříži. Ony jsou symbolem Církve.

Tato krev a voda ustavičně tečou v Církvi v podobě milostí očišťujících (ve svátosti křtu a pokání) a životodárných (ve Svátosti oltářní) a jejich správcem je Duch Svätý, kterého Spasitel udělil apoštolům. (...) Formálním předmětem neboli motivem je nekonečné Milosrdenství Boha Otce, Syna i Duchu Svätého k padlému člověku. Je to Boží láska k lidskému rodu v širším

POSELSTVÍ MILOSRDENSTVÍ SESTRY FAUSTYNĚ

smyslu. Není to láska, která má zalíbení v dokonalosti, ale soucitná láska k naší nouzi.

Z toho plyne, že kult Božího Milosrdenství je logickým důsledkem kultu Božského Srdce, se kterým je ve spojení, ale nyní vystupuje samostatně, má totiž jiný předmět a jiný cíl: vztahuje se ke všem třem Božským osobám a nikoliv pouze k druhé z nich, jak to odpovídá psychickému stavu dnešního člověka, který potřebuje důvěru v Boha. JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI a skrze Tebe důvěřuji Otci i Duchu Svätému. (Sv. II, str. 204-205)

Úcta k Božímu Milosrdenství – Milosrdenství, kterým nás Bůh obdařuje ve svätosti pokání – odpovídá všem duším. Směřuje totiž k oslavě nejmilosrdnějšího Spasitele nikoliv v nějakém zvláštním stavu či tajemství, ale v jeho všeobecném Milosrdenství, ve kterém nacházejí svá nejhlubší vysvětlení všech tajemství.

I když je to úcta výrazně odlišná, obsahuje v sobě něco všeobecného. Naše pocta se obrací k oslavě osoby Boha Člověka. Vyjadřuje to střelná modlitba JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI, která probouzí v duši vědomí nouze a hříšnosti, a současně ctnost naděje, která je podstatou našeho ospravedlnění.

Důvěra

Rozhodujícím činitelem pro získání Božího Milosrdenství je důvěra.

Důvěra je očekávání něčí pomoci. Nepředstavuje zvláštní ctnost, ale je nezbytnou podmínkou ctnosti naděje a součástí ctnosti statečnosti a velkodušnosti. Protože důvěra vyplývá z víry, posiluje i naději a lásku a kromě toho se tím či oním způsobem váže k morálním ctnostem. Morální ctnosti se z přirozených přetvářejí v nadpřirozené, pokud je praktikujeme s důvěrou v Boží pomoc.

Přirozená důvěra – jako očekávání lidské pomoci – je velkou vzpruhou v životě člověka.

Milosti z mého milosrdenství se čerpají jedinou nádobou, a tou je důvěra. Čím větší důvěru duše má, tím více obdrží. Bezmezně důvěřující duše jsou mi velkou útěchou, takové duše naplňují všemi poklady svých milostí. Jsem rád, že chtějí mnoho, vždyť já toužím dávat mnoho, velmi mnoho. Naopak jsem smutný, když duše žádají málo, zužují svá srdce. (D 1578)

Nesmírné milosti toužím dávat duším, které důvěřují mému milosrdenství. (D 687)

Nechť vkládají naději do mého milosrdenství největší hříšníci. Oni před ostatními mají právo na důvěru v propast mého milosrdenství... Nemohu nikoho trestat, i kdyby byl největší hříšník, jestliže se dovolává mé slitovnosti, nýbrž ho ve svém neproniknutelném a neprozkoumatelném milosrdenství ospravedlňuji. Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, otevírám nejprve dokořán dveře svého milosrdenství. Kdo nechce projít dveřmi milosrdenství, musí projít dveřmi mé spravedlnosti... (D 1146)

Každý, kdo se bude modlit korunku, dosáhne velkého milosrdenství v hodině smrti...

I kdyby byl hříšník sebevíc zatvrzelý, jestliže se jen jednou

pomodlí tuto korunku, dosáhne u mého nekonečného milosrdenství milost. (D 687)

Předkládám ti tři způsoby, jak prokazovat bližním milosrdenství: první – skutkem; druhý – slovem; třetí – modlitbou. V těchto třech stupních je obsažena plnost milosrdenství a je nezvratným důkazem lásky ke mně. (D 742)

Pokud duše neprokuje milosrdenství žádným způsobem, nedosáhne mého milosrdenství v soudný den. Kéž by si duše dokázaly shromážďovat poklady věčné, vyhnuly by se mému soudu tím, že by mu předešly milosrdenstvím. (D 1317)

Na potrestání mám věčnost, nyní jim však prodlužuji dobu milosrdenství, ale běda jim, nepoznají-li čas mého navštívení. (D 1160)

Dříve než nadejde den spravedlnosti, bude dáno lidem takového znamení na nebi.

Zhasnou všechna světla na nebi a po celé zemi bude hluboká tma. Tehdy se ukáže na nebi znamení kříže a z otvorů, kde byly probodeny Spasitelovy ruce a nohy, budou vycházet silná světla, která budou po nějakou dobu osvětlovat zemi. Bude to krátce před posledním dnem. (D 83)

Deníček

Připomeňme si obležení různých měst, kdy si obránci zachovali statečnost a velkou vytrvalost i za nejstrašnějších útoků nepřítelů a snášeli při tom velký nedostatek, protože měli důvěru, že dosáhnou vítězství. Očekávali však pomoc lidskou, která často zklame. Kdo naopak důvěřuje Bohu, nikdy se nezklame. Toho, kdo má naději v Hospodina, zaplaví milosrdenství. (Ž 31,10)

(...) V řeči na rozloučenou ve Večeřadle dal Pán Ježíš apoštolům poslední doporučení a předpověděl jim útisk a pronásledování ve světě, která je potkají kvůli jeho jménu, a pak pouká-

zal na důvěru jako nezbytnou podmínku, aby vytrvali a obdrželi pomoc Božího Milosrdenství: *Na světě budete mít soužení, ale důvěřujte, já jsem přemohl svět. (Jan 16,33)* Je to poslední Spasitelovo slovo před umučením, jaké nám apoštol zaznamenal v touze připomenout všem věřícím všech dob, jak je důvěra potřebná, nikoliv doporučená, ale přikázaná od Spasitele.

Proč Bůh tak doporučuje důvěru? Protože ona je holdem, který vzdáváme Božímu Milosrdenství. Kdo očekává pomoc od Boha, vyznává, že je všemohoucí a dobrý, že nám může a také chce prokázat po-

moc, že je především milosrdný. *Nikdo není dobrý, jedině Bůh. (Mk 10,18)*

Boha máme poznávat v pravdě, neboť falešné poznání Boha ochlazuje náš vztah k němu a brzdí milosti jeho Milosrdenství.

(...) Náš duchovní život závisí hlavně na představách, jaké si tvoříme o Bohu. Mezi námi a Bohem jsou základní vztahy, které vyplývají z naší stvořené přirozenosti, ale jsou rovněž vztahy, které vyplývají z našeho postoje vůči Bohu, a ten závisí na našich představách o Bohu. Jestliže si o Nejvyšším vytvoříme falešný obraz, naše vztahy k němu budou nesprávné a naše úsilí o jejich nápravu neúčinné. Jsou-li naše představy nesprávné, v našem duchovním životě bude mnoho nedostatků a nedokonalostí. Jestliže však je toto poznání podle lidských možností pravdivé, naše duše se bude rozvíjet jistě ve svätosti a jasu.

Představa o Bohu je klíčem ke svätosti, protože reguluje naše chování ve vztahu k Bohu i Boha ve vztahu k nám. Bůh nás přijal za své děti, ale my se bohužel prakticky jako děti nechováme: synovství je pouhý název a ve svém jednání neprojevujeme důvěru dítěte k dobrému Otci.

(...) Nedostatek důvěry brání Bohu v tom, aby nám mohl poskytovat svá dobrodiní, je jako temný mrak, který zaclání sluneční paprsky, jako tma, která znemožňuje přístup k prameni.

(...) Nic nepřináší božské všemohoucnosti tolik chvály jako to, že Bůh činí všemohoucími ty, kteří v něho důvěřují. Aby nás však naše důvěra nikdy nesvedla na scestí, musí se vyznačovat určitými vlastnostmi, které nám ukázal sám Král Milosrdenství.

(...) Vzhledem k Bohu musí být důvěra nadpřirozená, úplně čistá, silná a vytrvalá. Především musí důvěra vyplývat z milosti a opírat se o Boha.

Matka Boží od Ostré brány

Jestliže důvěřujeme Bohu, nesmíme příliš důvěřovat sobě, svým schopnostem, své rozvážnosti ani své síle, jinak nám Bůh odmítne svou pomoc a dovolí nám, abychom se přesvědčili o své neschopnosti. V Božích záležitostech musíme být přesvědčeni, že sami od sebe si můžeme jen škodit a mařit Boží záměry.

(...) Když důvěřujeme Bohu, neopíráme se o lidské prostředky, protože na tomto světě ani největší síly a poklady nic nezmožou, jestliže sám Bůh nás nepodpře, neposílí, nepotěší, nepoučí, neochrání. Je třeba jistě vybírat prostředky, které pokládáme za nezbytné, ale nemůžeme spoléhat výlučně na ně, nýbrž celou důvěru musíme složit do Boha. Tato důvěra musí zaujímat zlatý střed mezi tzv. kvietismem a nadměrnou aktivitou. Příznivci této aktivity jsou v ustavičném neklidu, protože svou aktivitu opírají výlučně o sebe. Důvěra v Boha nás pobízí k pilné práci v nejmenších věcech, ale současně nás chrání před neklidem nadměrně agilních lidí. Bylo by však leností, kdybych chtěli ve všem spoléhat na Boha a nebyli věrní svým závazkům a povinnostem.

Důvěra v Boha má být silná a vytrvalá, bez pochybností a slabosti. Takovou důvěru měl Abrahám, když byl ochoten obětovat svého syna. Takovou důvěru měli také mučedníci. Naopak apoštolům ve chvíli bouře tato ctnost scházela a Pán Ježíš jim to vyčítá: *Proč se bojíte, malověrní? (Mt 8,26)*

Abychom měli silnou důvěru, musíme se vystříhat malomyslnosti i opovázlivosti. Malomyslnost je zákeřné pokušení, protože při něm ztrácíme odvalu k pokroku v dobrém a rychle upadáme do propasti přestupků. Opovázlivost nás naopak vystavuje nebezpečí (např. příležitosti k hříchu) v klamně naději, že Bůh nás zachrání. Je to pokušení Pána Boha, které zpravidla končí pro pokušitele tragicky.

Obraz Matky Boží od Ostré brány byl namalován ve Vilně pravděpodobně v letech 1620–1630 podle původního vzoru z roku 1580, který pocházel od holandského malíře Martina de Vos. Obraz je namalován na dubových deskách pokrytých tenkým křídovým základem. Představuje portrét Panny Marie se smutnou tváří, lehce nakloněnou hlavou a rukama skříženými na prsou. Visel na bráně původně zvané Mědnická anebo Krewská. Tato brána byla součástí obranných hradeb města Vilno.

V roce 1626 byl u Ostré brány založen klášter bosých karmelitánů. Do té doby nebyl obraz předmětem zvláštní úcty a visel ve výklenku s okenními, které ho chránily před deštěm a sněhem. Teprve v roce 1668 získali karmelitáni povolení vybudovat v bráně kapli a 12. dubna 1671 biskup Vilna Alexander Sapieha kapli vysvětil a přenesl do ní obraz. V letech 1829–1830 byla kaple přestavěna, přibyla patrová galerie se schodištěm a dosta-

Vzhledem k nám musí být důvěra spojena s bází, která je důsledkem našeho poznání vlastní nouze. Bez této bázně je důvěra troufalostí, bázeň bez důvěry malodušností. Bázeň s důvěrou se stává pokornou i zmužilou, důvěra s bází se stává silnou i skromnou.

Aby plachetnice plula, potřebuje vítr i určitý náklad, který by ji nořil do vody, aby se nepřevrátila. Tak i my potřebujeme důvěru i zátěž bázně.

Pán má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, kdo důvěřují v jeho Milosrdenství. (Ž 146,11)

Požehnaný muž, který důvěřuje Pánu. Bude jako strom zasažený u vody, své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí bude zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává přinášet plody. (Jer 17,7–8)

la tvar, který se zachoval do dnešních dnů. V roce 1849 bylo k obrazu umístěno stříbrné vótum (věnování) v podobě půlměsíce a je od té doby charakteristickým znakem obrazu.

Slavnosti korunovace obrazu se 2. července 1927 účastnilo 28 biskupů, polský prezident Mościcki a maršál Piłsudski a veliký počet věřících. Korunovací provedl varšavský metropolita Alexander Krakowski. U obrazu se v roce 1993 modlil papež Jan Pavel II.

Ostrá brána byla prvním místem, kde byl veřejnosti představen obraz Božího Milosrdenství.

Důvěra je především hold, který skládáme Božimu Milosrdenství, které obdařuje člověka silou a statečností pro překonání velkých těžkostí.

Důvěra odstraňuje všechn smutek a skleslost, naplňuje duši velkou radostí i v nejtěžších životních podmínkách.

Důvěra koná divy, protože má k dispozici Boží všemohoucnost.

Důvěra dává vnitřní pokoj, jaký svět dát nemůže.

Důvěra otevírá cestu všem ctnostem.

Důvěra je velkou útěchou umírajícího, který se v poslední chvíli rozpomíná na všechny své hříchy a ty ho přivádějí k zoufalství. Proto je třeba umírajícímu dodávat důvěry, poukazovat na nedalekou vlast, kde Král Milosrdenství očekává s radostí všechny, kteří doufají v jeho Milosrdenství.

Nešťastný člověk, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který nezakusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v zemi solných plání, kde nelze bydlet. (Jer 17,5–6)

To je obraz dnešního světa, který tak důvěřuje sobě, své moudrosti, své síle a svým vynálezům, které místo štěstí vyvolávají obavy ze sebezničení. Vynálezy jsou jistě dobrá věc, ale člověk nesmí zapomínat na svého Stvořitele a povinnou úctu a důvěru.

Nedůvěra lidí k Bohu vyplývá z neodůvodněného nedorozumění. Vzniká tak, že naše vlastní chyby a vady přenášíme na Boha a připisujeme mu to, co vidíme sami na sobě. Myslíme si, že Bůh je tak vrtošivý a tak krutý jako my. Tak pomlouváme Boha a křivdíme sami sobě. Kde bychom byli, kdyby ten, který řídí naše osudy, byl tak rozmariný, tak hněvivý a mstivý, jak si to někdy představujeme.

Duchu Svatý, dej mi milost neochvějně důvěry pro zásluhy našeho Pána, a bázně vzhledem k mé slabosti.

Když bída zaklepe na můj dům:

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI.

Když mě navštíví nemoc nebo zranění:

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI.

Když mě svět postihne nenávisť a bude mě pronásledovat:

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI.

Když mě očerní pomluvy a naplní hořkostí:

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI.

Když mě opustí přátelé a raní mě slovem i skutkem:

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI.

Duchu lásky a milosrdenství, buď mojí útěchou, sladkým potěšením, blahou nadějí, abych ti ani v nejtěžších okolnostech života nepřestal důvěřovat.

(Díl III., str. 189–200)

Zmrtvýchvstání - triumf Milosrdenství

K Tobě, pro Tebe a s Tebou se chci vracet. Pro Tebe se postím. Častěji vycházím do pouště, abych se potkala s Tebou.

Uprostřed soužení hledám Tvé stopy, Tvůj Kříž. Vim, že je to Kříž vítězný. Na Velký pátek ho líbám, protože vím, že v něm je Milosrdenství.

Slyšela jsem, že *odplatou za hřích je smrt* (Řím 6,23). Tolikrát přicházím k Tobě se svým hříchem, a Ty mi dávaš život. Smrt bereš na sebe. Mým životem je tedy Tvoje Milosrdenství.

Stojím pod Křížem a Ty jsi lidmi pohrdaný a zavržený, *Muž bolesti, navyklý utrpení jako ten, před kým si zakrýváme tvář, proražený pro naše hříchy, zničený pro naše nepravosti* (Iz 53,3.5).

A přece naděje nemůže zklamat (Řím 5,5). Ty jsi větší než můj hřích, než hříchy nás všech. Ty jsi mocnější než smrt. Proto velikonoční jitro uvidí Tvé vítězství. Jako Job vykřiknu: *Vykupitel můj žije!* (Job 19,25)

Ukážeš mi své rány jako apoštolům. Odkryješ šat na hrudi a z Tvého proraženého Srdce vytryskne pramen Milosrdenství. Protože Ty, zmrtvýchvstalý Kriste, hlásáš triumf Milosrdenství. Proto jsi chtěl, abychom v první neděli po Velikonocích obdrželi z Tvého umučení a Tvého Zmrtvýchvstání nesmírný dar Milosrdenství.

Proto jsi řekl: (...) *kněží at tento den mluví o tomto mém velikém a nevyčerpatelném Milosrdenství.* (D 570)

Chceš také, abychom v tento den zakusili zvláštním způsobem Tvé Milosrdenství:

Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útěchou a útočištěm všech hříšníků. (D 699) Nepatřím i já mezi hříšníky? Potřebuji Tě, Ježíši, potřebuji Tvé odpuštění, abys mě osvobodil od zla, které mě

často spoutává, takže jediné, čeho jsem schopná v tomto stavu, je prosit s velkou bolestí v srdci o Tvé slitování. Každý potřebuje Boží Milosrdenství, ale nejvíce ti, kteří si to neuvědomují. Proto v tomto roce nesmím propást svou příležitost. Chci se nejen sama ukrýt do Tvých paprsků, ale přinést Ti také v modlitbě všechny ty, kteří sami nepřijdou.

Tento den jsou otevřeny útroby mého milosrdenství, vylévám moře

Bože, otevřela se pro nás stavidla Tvého milosrdenství. Chtějme je využít, než nadejde den spravedlnosti, protože to bude den velice strašný.

Sestra Faustyna Kowalská

milosti na duše, které se přiblíží ke zdroji mého milosrdenství. Jak velice mě musíš milovat, Ježíši, když Ti tak velice záleží na tom, abys osvobodil mne i každého člověka od zla. Otvíráš přede mnou své nitro, své Srdce, chceš mi dát všechno, oč prosím, jen když přijdu a budu prosit. Tak veliká čest! Svě nitro otevíráme jen před tou nejbližší osobou, které důvěřujeme. Jsem tedy Tvoje blízká, důvěřuješ mi, že Tě neodmítну, ale odpovím láskou na Tvoji dobrotu. Chtěl bys mě až po okraj naplnit svými milostmi tak, aby už nezbylo místa pro hřích. Nemohu ten den procházet lhostejně kolem Tvé laskavosti. Nemohu dovolit, aby Tvoje láska se od-

razila od tvrdé skořápky mého srdce, aby Tvoje milosti skončily v prázdnotě mého zapomení, nedbalosti a lenosti. Ať celý den prosím, velebím a hlásám Tvoje Milosrdenství.

Která duše přistoupí k svatě zpovědi a svatému přijímání, obdrží úplné odpuštění vin i trestů. Stačí jen tak málo, abychom obdrželi tak mnoho. Stačí přistoupit ke zpovědnici a s lítostí vyznat své hříchy, abychom obdrželi osvobození, abychom byli vytaženi ze strašné propasti temna, z bahna hříchu, který pohlcuje tolik lidských bytostí. A pak stačí jen přistoupit k oltáři a z rukou kněze přijmout Eucharistii, aby Bůh přebýval ve mně. Ale jak je možné, aby oceán bydlel v kapce vody? *U Boha není nic nemožného* (Lk 1,37).

Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jako šarlat. (D 699) Pane, neopouštěj mě ani tehdy, když se od Tebe odvracím, když upadám znovu do svého „bahna“, když hynu pod tíží vlastní slabosti, protože právě tehdy Tě velice potřebuji. Právě tehdy se nejčastěji rodí v mém srdci strach, že už pro mne není odpuštění, že už pro mne není spásy. Odejmi můj strach a naplň mě důvěrou, vždyť přece Tvé milosrdenství je bez hranic.

Sestra Ester Rudž SSJM

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

PEKLO

Dnes mě anděl zavedl do propasti pekla. Je to místo velkého trestu a jeho prostor je strašně velký. Viděla jsem tyto druhy trápení: první je ztráta Boha; druhé ustavičné výčitky svědomí; třetí vědomí, že tento osud se již nikdy nezmění; čtvrtý je oheň, který proniká duše, ale neníčí je, je to oheň čistě duchovní, zapálený Božím hněvem; páté jsou ustavičná temnota a strašný dusící zápach. I když je temnota, duše vidí ďáblů i ostatní zavržené duše a vidí všechno zlo, jiných i své vlastní; šesté trápení je ustavičná společnost satana; sedmé strašná nenávisť vůči Bohu. Jsou to muka, která trápi nevýslovným způsobem. Ale to není ještě všechno, každá duše má svoje zvláštní osobní trápení, které je mukou smyslu, tím, čím duše hřešila, tím je trápena nepopsatelným způsobem. Jsou to hrozné tresty, které se liší jeden od druhého, a umřela bych hrůzou při pohledu na ně, kdyby mě Boží všemohoucnost neudržovala při životě. Ať každý hříšník ví, že čím hřeší, tím bude souzen po celou věčnost. Píší o tom z Božího rozkazu, aby se žádná duše nevymlouvala, že pekla není, nebo že tam nikdo nebyl a neví, co tam je. Všimla jsem si, že nejvíce je tam těch duší, které nevěřily, že peklo existuje.

Sestra Faustyna Kowalská

BISKUP MUSÍ MÍT ODVAHU

Biskup Müller z Řezna řekl v kázání při biskupském svěcení světicího biskupa Pappenbergera, že biskup musí mít odvalu starozákonních proroků. Neexistuje žádná analogie mezi biskupským úřadem a světskými úřady. Pastýř církve musí odložit všechnu lidskou bázeň a lidské starosti o souhlas a náladu základny věřících. Jeho cílem není získat pochvalný potlesk davu či médií. Musí být svědkem Kristovým svým slovem i skutkem až do smrti. Biskupský úřad měl za všech dob velice blízko k mučednictví.

Kath-net

Za Ježíšovo poselství o Božím Milosrdenství vděčíme především prosté řeholnici svaté Faustyně Kowalské. Dějiny jejího života a jejich vidění však podle jejího vlastního vyjádření vyžadovaly pomoc dalších osob, bez kterých by nemohla splnit Bohem svěřené poslání. Mezi nimi zaujímal zvláštní místo její zповědník a duchovní vůdce služebník Boží Michal Sopočko.

P. Sopočko se setkal se sestrou Faustynou ve Vilně v roce 1933 jako zповědník řeholních sester. Našla v něm moudrého, vřídlného a především Bohem vyvoleného důvěrníka své duše. Našla u něho potřebnou pomoc pro rozpoznávání vnitřních zážitků a zjevení, ale také pomocníka při plnění požadavků jejich představených při obtížné cestě ke svatosti. Z jeho příkazu začala zapisovat své zážitky do Deníčku, který je neocenitelným zdrojem pro poznání jejich prožitků i poselství přijatých ve zjeveních. P. Sopočko se také postaral, aby byl v roce 1934 namalován první obraz Božího Milosrdenství. Ujal se také úkolu prosadit u církevní vrchnosti zavedení svátku Božího Milosrdenství. Účastnil se vytvoření řeholní společnosti, která má za cíl šířit kult Božího Milosrdenství jako odpověď na výzvu ze zjevení sestry Faustyny. Sám se stal horlivým ctitelem a apoštolem Božího Milosrdenství.

Setkání těchto dvou osob nebylo věcí náhody. Jako seminární profesor byl dobře obeznámen s teologií duchovního života. Měl za sebou mnohaleté zkušenosti zповědníka a duchovního vůdce řeholních sester. Jeho péče o vlastní duchovní život ho ještě více předurčovala za duchovního vůdce sestry Faustyny. Když sledujeme její životní příběhy, vidíme nápadné působení Boží Prozířetelnosti, která přivedla sestru Faustynu do Vilna, kde konečně našla dlouho hledaného zповědníka. Z Deníčku poznáváme, že byla

Boží vyslankyně a její duchovní vůdce

na setkání s tímto knězem předem pečlivě připravena. *Bůh mi ho dal nejdřív vnitřně poznat, než jsem přijela do Vilna.* (D 34) Na jiném místě napsala: *Ježíšova*

Služebník Boží P. Michal Sopočko

dobrota je nekonečná. Slíbil mi viditelnou pomoc na zemi a obdržela jsem ji za krátký čas ve Vilně. Dřívě, než jsem přijela do Vilna, znala jsem ho z vnitřního vidění. (D 53)

Když se P. Sopočko ujal duchovního vedení sestry Faustyny, stanul před výjimečnými úkoly. Již sama osobnost sestry se vymykala z průměru duchovního života a její vedení vyžadovalo vysokou dovednost a angažovanost duchovního vůdce. Zvláštní výzvu představovala její zjevení a duchovní zážitky a úkoly v nich prezentované. Sestra hledala pomoc při rozeznávání vnitřních stavů a vizí, které

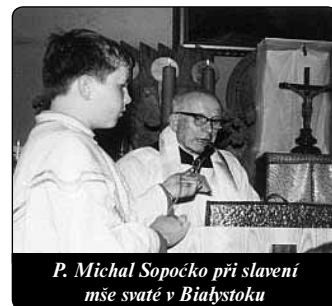
prožívala. Naléhala také na realizaci požadavků obsažených ve zjeveních. Obracela se v té věci především na svého zповědníka a duchovního vůdce a on nemohl být lhostejný k jejím očekáváním.

P. Sopočko si v té věci zachovával obezřetný odstup, pozorně ji sledoval, aniž by dělal nějaké předčasné soudy. Pečoval soustředěně o duchovní rozvoj svěřené duše, protože usoudil, že její duchovní růst umožní také úplnější posouzení jejích neobvyklých duchovních zážitků.

Z Deníčku víme, že ji vedl sám Ježíš (D 145). Nicméně byl na této cestě přítomen také duchovní vůdce. Sestra přiznala, že pod vedením P. Sopočka dělala rychlé pokroky, stala se věrnější v lásce, poznala, čím je pro ni duchovní vedení, díky kterému zakoušela soustředěnost a pokoj, a současně se připravovala na obtíže svého poslání (D 144, 145). Když Faustyna opustila Vilno, stěžovala si již v prvním listě P. Sopočkoví, že nemá před kým otevřít svou duši, že se nemá koho zeptat na nejedno tajemství, jak je mu třeba rozumět a uvést ho do života. Shrnutím neocenitelné role duchovního vedení P. Sopočka mohou být slova dopisu: *Ve vigilií o půl páté se bude lámat oplatek s drahým otcem. Přes Nejsvětější*

Srdce Ježíšovo posílám upřímné pocity vděčnosti za mnoho námahy pro Boží dílo i pro mou duši. Nyní všemu lépe rozumím a jistě bych lépe využila Vašeho vedení, drahý otcě.

P. Sopočko přistupoval s velkou odpovědností i k záležitosti rozpoznání pravdivosti neobvyklých jevů v jejím životě. V souladu se směrnicemi duchovního života zachovával obezřetný odstup od svěřovaných poselství. Zdaleka však nebyl nakloněn k tomu, předem odmítat jejich autentičnost nebo je znevažovat. Zaujal postoj očekávání, aby se vyhnul vždy možným klamům. Byla v tom i moudrost duchovního vůdce, který chtěl uchránit svěřenou duši před lehkověrností nebo pokušením pýchy. Proto motivoval řeholní sestru a vysvětloval jí, že posvěčující milost je větší dar než milost vidění. Současně však její zjevení zkoumal, radil se s moudrymi a vzdě-

P. Michal Sopočko při slavení mše svaté v Białystoku

lanými kněžími, aniž by uváděl konkrétně, o koho se jedná. Modlil se a hledal u Boha vnutnutí, jak postupovat. Nevyptával se na podrobnosti a nedával na jeho přílišný zájem o její předpovědi. Udržoval v sestře zájem tyto jevy zapisovat. Na druhé straně připravoval sestru na přijetí možných pokoreň, pronásledování a utrpení. Právě jimi se projevuje to, co prožívá. Pravá Boží díla narážejí na obtíže spojené s utrpením. Proto ji nabádal k trpělivosti a důvěře, protože chce-li Bůh něco vykonat, učiní tak později i navzdory všem obtížím a utrpením (D 270). Posiloval v ní postoj věrnosti k Božím vnutnutím, rozptyloval pochybnosti a povzbuzoval k starostlivosti o plnění Boží vůle.

Současný pohled na areál kláštera v Łagiewnikach

P. Sopočko věděl, že pro ověření autentičnosti zjevení sestry Faustyny je důležité potvrzení, že jsou zcela ve shodě se zjeveným učením Církve. Proto se snažil vést sestru k tomu, aby jasně rozlišovala to, co pochází od Boha, a to, co jsou její osobní pocity a vyprávění. Věděl, že i u uznávaných mystiků se nadpřirozené zážitky směřovaly s výplody jejich obrazotvornosti. Protože viděl, že Faustyna v tom má těžkosti, nařídil jí ve jménu poslušnosti, aby v textu zdůrazňovala jen to, o čem je zcela přesvědčena, že to pochází od samého Ježíše. A ona se skutečně snažila toto nařízení svědomitě plnit, jak je to patrné z Deníčku.

Při svých analýzách zjistil, že v obsahu zjevení není nic, co by odporovalo víře nebo dobrým mravům. Naopak, zjistil, že tato řeholnice bez teologického vzdělání mluví velice zasvěceně o pravdách víry, takže ne jeden teolog by nedokázal vyjádřit výstižněji to, co se vztahovalo k Božím dokonalostem a především k Božimu Milosrdenství a potřebě její zvláštní úcty v druhou neděli velikonoční. Tuto její intuici nebylo podle jeho názoru možno vysvětlit jinak než nadpřirozeným osvícením jejího rozumu.

Sestry kongregace Sdružení sester milosrdného Ježíše na pohřbu P. Sopočka

Zásluhy otce Sopočka o rozpoznání a realizaci osobního poslání a zjevení sestry Faustyny jsou nesporně veliké. Je možno tvrdit, že splnil svou roli stejně jako duchovní vůdce i jako hodnotitel autentičnosti zjevení ve shodě s tím, co o něm řekl Pán sestra: *On mi pomůže splnit moji vůli na zemi.* (D 53)

Podle www.faustina.eu

Blíží se 15. únor. Zde v Białystoku je to důležité, všem známé datum. Alespoň takový mám dojem. Białystok je přece Městem Milosrdenství. Když se mluví o Božím Milosrdenství, ne-

Svatyně Božího Milosrdenství v Białystoku

ní možné neslyšet o služebníkovi Božím P. Michalu Sopočkovi. V jiných částech Polska je tento kněz méně známou osobou. Jestli někdo zná jeho jméno, spokojí se s odpovědí, že byl zpovědníkem sv. Faustyny Kowalské.

10 let patřím do kongregace, kterou tento sluha Boží založil. Zahlubovala jsem se do jeho spi-

Služebník Boží P. Michal Sopočko se sestrami kongregace Sdružení sester milosrdného Ježíše

sů, ale stále vím o něm jen málo. V Białystoku bydlím několik měsíců a jsem velice zahanbena, protože mám dojem, že každý obyvatel tohoto města zná zakladatele mé kongregace lépe než já. Ale přesto chovám v srdci přesvědčení, že P. Sopočko sám by byl raději ukrytý ve stínu, jen aby se ještě více mluvilo o Milosrdném Ježíši, o jeho dobrotě a odpuštění. Aby co nejvíce lidí šlo cestou k Božimu Milosrdenství. Tomu přece posvětil celý svůj život.

Chtěla bych proto připomenout jedno důležité únorové datum, méně známé, ale pro sestry Milosrdného Ježíše velice důležité.

22. února 1931 se Ježíš zjevil s. Faustyně a prosil o namalování

Ježíšův obraz

obrazu „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Světice popsala tento okamžik takto: „Večer, když jsem byla v cele, spatřila jsem Pána oděného v bílém šatě. Jednu ruku zvedal k požehnání a druhá se dotýkala šatu na prsou. Ze záhybu šatů na prsou vycházely dva velké paprsky, jeden červený a druhý bílý. Mlčky jsem se zahleděla na Pána, moji duši zachvátila bázeň, ale i velká radost. Po chvíli mi Ježíš řekl: »Namaluj obraz podle kresby, kterou vidíš, s napsím: – Ježíši, důvěřuji Ti! Toužím, aby tento obraz byl uctíván nejdříve ve vaší kapli a pak na celém světě.«“ (D 47)

Když se dívám na Ježíše na obrazu, uvědomuji si, že Faustyna ho skutečně viděla takto. A díky tomu, že se nevzdala úsilí o uskutečnění Božího příkazu, a díky P. Sopočkovi, který se postaral o namalování obrazu, i já mohu vidět Ježíše. Ale cílem tohoto obrazu není ukázat, jak Spasitel vypadá, ale především ukázat, jaký je. Jaký je pro každého člověka, jaký je i pro mne.

Klečím před obrazem Milosrdného Ježíše a mám v srdci mír. Cítím, že mě přijímá takovou, jaká jsem. Ježíš mi nehrozí, ani mě neodsuzuje. Zářící dobrotou, zářící milosrdenstvím.

Proč Ježíš stanul před Faustynou tak, a ne jinak? Proč či-

Sestry při modlitbě před obrazem Božího Milosrdenství

ni právě taková gesta, a ne jiná? Chtěl být namalován právě tak. Proto také každá podrobnost tohoto obrazu má svůj význam. A zvláště toho obrazu, při jehož

Původní obraz Božího Milosrdenství

malování sestra Faustyna osobně byla a průběžně opravovala malíře a upřesňovala, jak viděla Spasitele. Když se díváme na tento první obraz, máme jistotu co největší věrnosti tomu, co nám chtěl vzkázat sám Kristus.

Jakým způsobem máme přičíst toto bezeslovné Ježíšovo poselství? Pomoc můžeme najít v díle P. Sopočka, který napsal teologický výklad obrazu Milosrdného Ježíše a vynaložil mnoho úsilí, aby tento obraz představoval správné zobrazení. Kdyby někdo chtěl namalovat „po svém“ obraz Božího Milosrdenství a neznal jeho správný význam, bylo by to, jako by chtěl po svém napsat evangelium.

Ježíši, pomoz mi vybudovat v srdci Tvůj správný obraz. Abych se nebála přibližovat se k Tobě. Abych uměla vždy z hloubi srdce říct:

„Ježíši, důvěřuji Ti!“

Sestra Ester Rudž SSJM

Na začátku našeho působení v Šerbaktech v Kazachstánu, bylo to takřka před 11 lety, jsme poznali Raju, velmi dobrou mladou ženu, která žila se svými čtyřmi dětmi na pokraji existenčního minima. Raja byla původem Tarkarka. Tim je řečeno mnoho. Byla temperamentní, veselá a plná energie, i když její manželství se Sašou, který byl od roku 1993 ve vězení, bylo všechno, jen ne lehké. Její muž totiž mnoho pil a byl

Raja

drogově závislý. Právě proto byla rodina velmi chudobná. Ale nejen to. Někdy musela Raja s dětmi v noci dokonce utéci z domu, aby se před Sašou skryli.

Hned v roce 1996 nám začala pomáhat jako domovnice, jako kuchařka v dětské kuchyni, pomáhala nám také v práci s dětmi, na zahradě nebo při odklizení sněhu. Raja se nevyhýbala žádné práci. Proč? Jako původně nepokřtěná a nevěřící našla v průběhu let svou cestu ke katolické víře. Bylo u ní cítit, že všechno, co dělala, dělala pro Boha. Její láska nebyla láskou všedního křesťana.

Bylo to v roce 2001, tedy před šesti lety, když Saša po osmi letech vězení náhle stanul před jejím domem. *Hledám tě!* byla jeho první slova. Nevěděl, kam má jít, a tak prosil o přijetí. V tom okamžiku si Raja vzpomněla na něco rozhodujícího: *Bylo to v Jubilejním roce 2000. Šla jsem na setkání katolické církve do Karagandy. V kázání biskup Lenga řekl: „Nyní musíme odpustit všem,*

Dva přátelé v nebi

i těm, kteří nám způsobili nejvíce bolesti!“ Když jsem potom přijala svaté přijímání, řekla jsem Ježíši: „Ježíši, nechci ti teď říct jen tak, že odpouštím Sašovi. Prosím tě, abych mu mohla osobně říct do očí, že mu odpouštím!“ A Ježíš vyslyšel moji prosbu, protože teď stál Saša přede dveřmi.

Kostel je ten nejlepší dům

Ve své nouzi a nejistotě, zda Bůh chce, aby přijala svého muže, který přinesl rodině tolik neštěstí, poprosila o radu P. Ulricha, který tehdy zastupoval patera Bonaventuru – ten byl právě na dovolené. Řekl jí:

Možná, že skrze něho přišel k tobě Ježíš. Přijmi ho jako Ježíše.

Pro Raju bylo tedy jasné: Je to Boží vůle! A tak opravdu přijala Sašu, i když především děti byly proti tomu, aby se jejich otec vrátil zpět domů. Mimoto se ve vězení nakazil tuberkulózou! Ani pro Raju to všechno nebylo lehké, hlavně když sama onemocněla cukrovkou. Bylo to strašné! Lékařská péče byla nedostatečná a Raja zhubla na kost a kůži.

Ale teď se stalo něco neočekávaného. Saša se pomalu začal otevírat Boží milosti. Jako nepokřtěný a komunismem zcela poznamenaný člověk nevěděl o Bohu nic. Neuměl se ani požehnat.

Raje se tu a tam podařilo říct mu něco o Bohu a on chtěl s ní pojednou chodit každou středu na ranní mši svatou. *Ráno je tam velice ticho, říká, a nejsou tam lidé. Byl jsem už v různých domech, ve vězení, v nemocnici, na návštěvě v domech, ale kostel je ten nejlepší dům, protože je tam ticho.*

Saša měl otevřenou tuberkulózu a nebezpečí nákazy pro rodinu bylo velmi velké. Po dlouhém čekání dostal konečně místo v tuberkulózním oddělení v nemocnici v Šerbaktech, ale

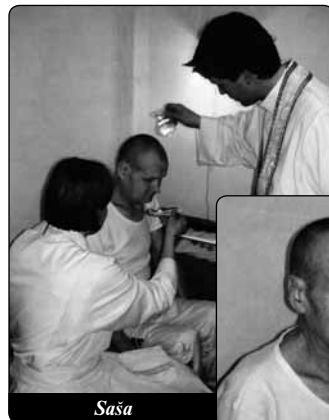
veškerá lékařská péče už nebyla nic platná! Sašův stav se den ze dne zhoršoval. Měl strašné bolesti a opuchl na celém těle. P. Bonaventura a my sestry jsme na smrt nemocného muže pravidelně navštěvovali.

Jednou při návštěvě se na jeho tváři objevily slzy lítosti a večer se zeptal své ženy: *Proč ke mně chodí ti kněží? Aby viděli všechno to utrpení? Proč chtějí slyšet o těch problémech? – A neulevilo se ti dnes?* odpověděla prostě Raja. *Ano, je mi tak lehké!*

Nakonec Sašu z nemocnice propustili jako „beznadějný případ“, aby uvolnil místo pro někoho, kdo má ještě šanci na uzdravení. A Bůh si pomalu připravoval místo v Sašově srdci.

Odpusť mi!

V muži očistěným utrpením stále více rostla touha po Bohu, ale mělo uplynout ještě několik let, než mu mohla Raja 29. března 2006 říct, že by nyní mohl při-

Saša

jmout svátost křtu. Saša pokojně a rozhodně prohlásil: *Umyj mě a obleč mě do bílého, na křest musím být úplně čistý.* Raja mu poradila: *Když ti bude příliš dlouhé sedění těžké, můžeš si lehnout.* Nemocný odvětil: *Co může být těžké kvůli Bohu?* A tak byl Saša pokřtěn a dostal jméno Josef, které si sám vybral. *Až budu pokřtěný, brzy umřu,* řekl nám. A skutečně. Jeho zdravotní stav se

rapidně zhoršoval, ruce, chodidla, tváře, všechno mu extrémně oteklo. Saša měl strašné bolesti a jen taktak ho do nemocnice přijali podruhé.

Poslední dni v květnu

V obavách, abychom se nenakazili, vzkázal nám po své ženě: *Řekni pateru Bonaventurovi a sestram, aby už za mnou nechodili, protože já už zevnitř zapáchám rozkladem.* Samozřejmě, že jsme se nedali odradit a chodila k němu i Raja.

Vyprávěla nám: *Každý den, když jsem k němu přišla, mě prosil o odpustění. „Ty jsi mi vždy říkala, abych se polepšil, ale já jsem tě neposlechl. Prosím tě za odpustění za všechny bolesti, které jsem ti způsobil.“*

V noci před Sašovou smrtí se naši dceři Kristýně zdál sen. Viděla svého otce, který jí řekl: „Kristýno, nezlob se už na mě! Když je člověk mladý, dělá si, co chce. Až budeš starší, tak mě pochopíš.“ A tak mu Kristýna dokázala odpustit. Jednou z jeho starostí bylo, že možná zemře sám. „Nebud’ dlouho pryč! Potom tu nebudeš, když zemřu,“ znepokojoval se. Ale já jsem byla plná důvěry v Boha a řekla jsem mu: „Budeme prosit Boha, abych mohla být u tebe. Modlím se za to nověnu.“ Prvního máje jsem upozornila Sašu, že dnes je pravoslavná Velká noc, a on se zeptal: „Jaký je měsíc?“ „Máj.“ Zamyslel se a odpověděl: „Hm, máj, to je můj měsíc.“

Večer prvního května, byl to předvečer jeho smrti, řekl: „V mém těle všechno hoří, je to jako oheň bolesti!“ A já jsem ho utěšovala: „Pamatuj se ještě, jak jsem ti vyprávěla o svaté Faustyně? Vydrž ještě trochu!“

Pomazali mě

Bylo to 2. května, když nám Raja vzkázala, že se blíží Sašův konec. P. Bonaventura mu udělil pomazání nemocných. Generální zpověď vykonal již dříve. Saša byl při přijímání svátosti jen napolo

při vědomí, ale když se Raja večer ptala, zda byli u něho misionáři, odpověděl docela pěkně a potichu: *Ano, a pomazali mě.*

Raja 3. května cítila, že má navštívit Sašu dříve než obvykle. Ležel v bolestech, ale injekci nechtěl. Raja ho umyla, oblékla ho do čistého, znovu mu ustlala, posadila se k němu a začala se modlit Korunku Božího Milosrdenství.

Saša mi chtěl ještě něco říct, ale už neměl sil. Podíval se na mě jasnými očima, které měl v poslední době vždy velmi zkalené, a potom zavřel oči.

Pane, vezmi si ode mě, co potřebuješ!

Jen čtyři měsíce po smrti manžela povolal Bůh k sobě naši milou Raju. K překvapení všech v průběhu pouhých pěti dnů. Když jsme se doslechli, že leží v nemocnici v Šerbaktech, šli jsme druhý den za ní.

Bylo to 10. září 2006. Jak jsme se vylekali, když jsme ji viděli v tak ubohém stavu! S tím jsme vůbec nepočítali. Pozdravila nás jako vždy s úsměvem na tváři, s humorem, který byl pro ni příznačný.

P. Bonaventura jí udělil svátost pomazání nemocných a mohla ještě přijmout malý kousek sv. Hostie. Už zcela potichu nám ještě stačila říct: *Když mě sem přivezli, řekla jsem Ježíšovi: „Pane, vezmi si ode mne všechno, co potřebuješ!“ A neuplynula ani hodina a dostala jsem strašné bolesti. Bylo to hrozné. Nechtěla jsem křičet, ale nedokázala jsem to. Mojí jedinou myšlenkou bylo: „Ježíši, ty jsi trpěl ještě mnohem více.“*

Den nato podstoupila Raja v městské nemocnici v Povlodu nálezavou operaci dvanácterníku. Protože však vřed praskl již dva dni předtím, byla celá oblast břicha infikovaná a plná krve a všechna pomoc přišla pozdě. Ano, nečekaně rychle si vzal Pán k sobě naši Raju – 14. září, na svátek Povýšení Svatého Kříže. Přijal její životní oběť.

*Z Vítězství Srdce 1/2007
přeložil -lš-*

Maria – Matka Boží, Matka Milosrdenství

Zdravas, Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K tobě voláme, vyhnání synové Evy.

K tobě vzdycháme, lkajíce a plačícce v tomto slzavém údolí.

Proto, Orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči

a Ježíše, požehnaný plod života svého,

nám po tomto putování ukaž.

Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesludká Panno Maria!

„Marii nazýváme Matkou milosrdenství, protože je Matkou Ježíše, ve kterém Bůh zjevil světu svoje Srdce přeplněné láskou,“ učí nás Jan Pavel II. „U paty kříže se Maria stala Matkou Církve a celého lidstva – stala se Mater Misericordiae.“ V celém svém životě ukazuje Ježíše a jako milosrdná Matka ukazuje Ježíše milosrdného. Neposkvrněná Panna znala velikost milosti, jakou jí Bůh udělil, a ve slovech adresovaných sestře Faustyně vyznává: „Jsem pro vás Matkou z nevýslovného Božího milosrdenství.“ To ona dala lidstvu největší dar nebe: Syna věčného Otce, a tím také ustavičně dosvědčuje lidstvu největší milosrdenství.

„Slavíme Tvoje panenství a obdivujeme Tvou pokoru, ale nám ubohým je sladší Tvé milosrdenství. Častěji na ně vzpomínáme, častěji je vzýváme, ono je nám dražší. Ono se totiž přičinilo o obnovu světa a všem sjednalo spásu.“

ŽIDÉ A JEŽÍŠ

Stále více Židů v Izraeli věří v Ježíše Krista jako Mesiáše. Počet mesiánských obcí vzrostl za posledních 25 let na 110 s 10 000 členy. Oznámil to zakladatel a vůdce mesiánské obce Beit Asaph v Nethanii pastor Evan Thomas. Před čtyřmi roky mluvil jen o 6000 ve 100 obcích. Některé tyto obce mají na 500 členů. V roce 1980 jich bylo v Izraeli jen 10. Přibývá mezi nimi stále více rodilých Židů. S tím současně roste odpor or-

Svatý Bernard, který z vnuknutí Ducha Svatého poznal cenu, jakou má v Božích očích Mariino milosrdenství, modlil se často těmito slovy:

„Ty, která jsi nalezla milost u Boha! Kdo je schopen pojmut hojnost, bezmeznost, nádheru a hloubku Tvého milosrdenství? Často přicházíš s pomocí všem, kteří Tě vzývají, a tak tomu bude až do posledního dne. Země je plná Tvého milosrdenství! Sahá až k jeho okrajům, přináší obnovu nebeského království, spásu těm, kdo jsou pohrouženi do mraků a stínů smrti. Díky Tobě se zalidňuje nebe a vyprazdňuje propast, z trosek povstává nebeské společenství, vrací se život ztraceným, kteří ve svém neštěstí očekávají spásu. K Tvému prameni spěchá naše vyprahlá duše, k Tvému nesmírnému milosrdenství se utíkáme ve své nouzi. Ukaž světu milost slitování, jakou jsi sama nalezla u Boha: svými svatými prosbami sjednej odpuštění hříšným, uzdravení nemocným, posilu slabým,

todoxních židů, kteří by chtěli prosadit antimisijní zákon, aby omezili působení obcí věřících v Krista.

POBYT V JESLÍCH DĚTEM ŠKODÍ

Spojené státy financovaly dlouhodobý průzkum vlivu jeslí na vývoj dítěte. Výzkum sledoval 1300 dětí po dobu 15 let od jeslí až do puberty. Děti, které trávily několik hodin denně v jeslích, vykazují při školní návštěvě výrazně horší chování než dě-

KORUNKA K MATCE MILOSRDENSTVÍ PANNĚ MARIÍ

Korunka se skládá ze tří de-sátků.

Úvodní modlitba: *Zdravas, Královno.*

Na velkých zrnkách:

Maria, Matko milosti a Matko Milosrdenství, braň nás před nepřátele a přijmi nás v hodíně smrti.

Na malých zrnkách:

Maria, Matko Milosrdenství, vypros nám milosrdenství u svého Syna.

Na zakončení:

Nejmilosrdnější Matko, otevíráš před námi široce svou náruč a vztahuješ k nám své ruce plné milostí a darů. Tvoje mateřské srdce touží obdarovat nás vším, co potřebujeme. Povzbuzení tvoji dobrotivostí obracíme se k Tobě.

Vypros nám všechno, co potřebujeme, a především svým mocným prostřednictvím nám dopřej, abychom chránili svou čistotu a nevinnost, trvale si uchovávali dětinnou lásku k Tobě a nosili v srdci obraz Srdce Tvého Syna. Kéž nás toto Srdce chrání, vede nás a dovede do světla věčného. Amen.

utěchu ztrápeným, pomoc a záchranu hynoucím. Královno milostivá, kéž skrze Tebe udělí dary své milosti nám, sluhům, kteří s úctou vzývají sladké jméno Maria, Tvůj Syn a náš Pán Ježíš Kristus, který je nade vším, Bůh velebený na věky.“

Podle www.faustina.eu

ti, které zůstaly v domácí péči. Kvalita zacházení s dětmi v jeslích přitom nehraje žádnou roli. Boj „jesle ano, nebo ne“ probíhal v USA již v 80. letech. Zastánci jeslí tvrdili, že záleží na kvalitě péče, ale výzkum jejich tezi jednoznačně vyvrátil. Autoři výzkumu tvrdí, že se citovému a sociálnímu vývoji dětí musí věnovat stejná pozornost jako vývoji intelektuálnímu.

Tuto pozornost není možno v kolektivních zařízeních zajistit.

SVATÝ IRENEJ LYONSKÝ - dokončení ze str. 2

to jejich výmysl, a na druhé straně pravda a spása nejsou privilegii a monopol malého počtu, nýbrž všichni mohou dosáhnout spásy skrze kázání nástupců apoštolů, především římského biskupa. Zvláště – a to vždy v polemice s „tajným“ charakterem

gnostické tradice a s poukazem na mnohanásobné závěry, které si navzájem protirečí – snaží se Irenej osvětlit autentické pojetí apoštolské tradice, kterou můžeme shrnout do tří bodů:

Apoštolská tradice

a) Apoštolská tradice je veřejná, není soukromá nebo tajná. Pro Ireneje neexistují pochyby, že obsah víry, kterou předává Církev, je onen obsah přijatý od apoštolů a od Ježíše, Božího Syna. Neexistuje jiné učení než toto. Proto tomu, kdo chce poznat pravé učení, postačí, aby poznal „tradici, která pochází od apoštolů, a víru, která je hlášána lidem“: tradice a víra, které „dospěly až k nám skrze následnost biskupů“ (*Adv. Haer.* 3,3,3-4). Tak splývají v jedno následnost biskupů, osobní princip, apoštolská tradice a doktrinální princip.

b) Apoštolská tradice je „jediná“. Neboť zatímco gnosticismus je rozdělen do množství sekt, Tradice Církev je ve svých fundamentálních obsazích jediná, a jak jsme viděli, Irenej ji nazývá *pravidlem víry* nebo *pravdy*. A tak protože je jediná, vytváří jednotu mezi národy, mezi různými kulturami, mezi různými populacemi. Je to jeden společný obsah stejně jako pravda, a to i přes různost jazyků a kultur. V knize *Proti herezím* je jed-

na velmi vzácná věta svatého Ireneje: „Církev, i když je rozstáta po celém světě, chrání pečlivě (apoštolskou víru), jako by bydlela v jediném domě. Stejným způsobem věří v tyto pravdy, jako by měla jednu jedinou duši a totéž srdce. Tyto pravdy v plné shodě hlásá, učí a předává, jako by měla jedna ústa. Jazyky ve světě jsou rozličné, ale síla tradice je jediná a táž: církev založená v Německu nepřijaly a nepředávají odlišnou víru, ani ty, které jsou založeny ve Španělsku nebo mezi Kelty nebo ve východních krajinách Egypta, Libye nebo ve středu světa“ (1,10,1-2). Již v tomto okamžiku, jsme v roce 2000, vidíme univerzalitu Církev, její katolicitu a jednotící sílu pravdy, která spojuje tyto skutečnosti tak rozdílné, od Německa ke Španělsku, Itálii, Egyptu, Libyi, ve společné pravdě, kterou nám zjevil Kristus.

c) Konečně, apoštolská tradice je, jak říká v řečtině, ve které napsal svou knihu, „pneumatica“, tzn. duchovní, vedená Duchem Svatým. V řečtině se duch nazývá *pneuma*. Nejedná se totiž o předávání svěřené schopnosti lidí více či méně vzdělaných, nýbrž Ducha Božího, který zaručuje věrnost předávání víry. Toto je „život“ Církev, to, co činí Církev ustavičně svěží a mladou, co ji oplodňuje četnými charismaty. Církev a Duch jsou pro Ireneje neoddelitelné. „Tuto víru,“ čteme ještě ve třetí knize *Proti herezím*, „jsme přijali od Církev a střežíme ji: víra skrze působení Božího Ducha jako drahocenný poklad střeže-

Plnomocné odpustky

29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o Slavnosti Božího Milosrdenství (2. neděle velikonoční) zúčastní v chrámě jakéhokoliv pobožnosti k Božímu Milosrdenství. V dekretu se mimo jiné praví:

Nejvyšší velekněz vedený horoucí touhou co nejvíce podpořit u křesťanského lidu zbožnou úctu k Božímu Milosrdenství, aby z ní mohli očekávat co nejbohatší duchovní plody, 13. června 2002 na audienci pro odpovědné členy apoštolské penitenciáře stanovil:

Udělují se plnomocné odpustky za obvyklých podmínek věřícím, kteří o 2. neděli velikonoční, tedy o Neděli Božího Milosrdenství s duší zcela odvrácenou od jakéhokoliv hříchu, i všedního, zúčastní se pobožnosti ke cti Božího Milosrdenství nebo alespoň před veřejně vystavenou nebo ve svatostánku uloženou Nejsvětější Svátostí oltářní se pomodlí Otče náš, Věřím a invokaci: »Ježíši, důvěřuji Ti!«

Částečný odpustek se uděluje věřícím, kteří se zkroušeným srdcem pozvednou mysl k milosrdnému Pánu Ježíši a pomodlí se některou ze schválených invokací.

Kněží, kteří vykonávají pastorační činnost, především faráři, ať informují co nejvhodnějším způsobem věřící o tomto spásném ustanovení Církev, ať jsou připraveni naslouchat jejich zpovědi a v Neděli Božího Milosrdenství po mši svaté nebo po nešporách nebo při zvláštní pobožnosti ke cti Božího Milosrdenství vedou věřící v důstojném obřadu recitování výše uvedených modliteb. V katechezi ať povzbudí laskavě věřící, aby co nejčastěji praktikovali skutky milosrdné lásky a byli příkladem v poslušnosti k Ježíšovým slovům: *Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství* (Mt 5,7).

Tento dekret má trvalou platnost.

ný v nádobě stále mládne a dává omládnout i nádobě, která ho obsahuje... Kde je Církev, tam je Boží Duch; a kde je Boží Duch, tam je Církev a veškerá milost“ (3,24,1).

Jak je vidět, Irenej se neomezuje na definování pojmu tradice. Jeho tradice, nepřerušena Tradice, není tradicionalismus, protože tato Tradice je vnitřně oživována Duchem Svatým, který jí dává znovu ožít, působí, aby byla interpretována a pochope-

na ve vitalitě Církev. Podle jeho učení, je-li víra Církev předávána tímto způsobem, pak se jeví taková, jaká má být, tzn. „veřejná“, „jediná“, „pneumatická“, „duchovní“. Když vyjdeme z každé z těchto charakteristik, můžeme dospět k plodnému rozlišení autentického předávání víry v Církev *dnas*. V obecnější rovině v učení svatého Ireneje je důstojnost člověka, těla a i duše pevně zakotvena v Božím stvoření, v obrazu Krista a vedle trvalého posvěcování Ducha. Takové učení je jako „cesta učitelka“, jak vysvětlit společně všem osobám dobré vůle předmět a meze dialogu o hodnotách a jak dát nový rozvoj misijnímu působení Církev v síle pravdy, která je zdrojem všech hodnot světa.

Bollettino Vaticano 28. 3. 2007
Mezititulky redakce Světla

BENEDIKT XVI. DO PADOVY

Ve dnech 21. a 22. dubna navštíví Benedikt XVI. Lombardii a poutní místo Padovu. Ve Vigevanu se setká na náměstí s mládeží a pak v katedrále s postiženými. V Padově navštíví nejdříve nemocnici, pak bude slavit Eucharistii v bazilice sv. Antonína a odpoledne pronese přednášku na univerzitě. V bazilice sv. Petra in Ciel d'Oro bude slavit nešpory a navštíví hrob sv. Augustina.

Naléhavé poselství

Druhá neděle velikonoční je jedna z mála, ve které liturgická reforma zachovala původní evangelium a dokonce i Introit: „Jako novorozené děti žádejte si právě a nefalšované mléko, abyste rostli ke spáse.“ Právě tuto neděli si již půl století před reformou vybral Božský Spasitel, aby se stala dnem zasvěceným zvláštní úctě k tomuto jeho pravému mléku, k nekonečnému milosrdenství, které nám projevil ihned po zmrtvýchvstání tím, že ustanovil svátost smíření s Otcem.

V této svátosti znovu a znovu přednáší Otcí svou úchvatnou prosbu, kterou vyslovil poprvé na kříži: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Měl tím jistě na mysli bezprostředně své katany, ale jestliže to byly naše hříchy, které ho přibily na kříž, týká se tato jeho prosba všech lidí. Každý hřích představuje sám v sobě tak velké objektivní zlo, že si ho hříšník ve své lidské omezenosti a náklonnosti ke zlému není schopen subjektivně uvědomit. Není schopen domyslet do všech důsledků, co to znamená, když se jako tvor vzepře proti Bohu, svému Stvořiteli a nejvyššímu Dobrodinci a Pánu, ale není ani schopen si uvědomit, jaké neštěstí tím uvalí sám na sebe. Jen ďábel při konání zla opravdu přesně ví, co činí, ale jemu nikdy nebylo a nebude odpuštěno. Zatímco jako Had věděl velice dobře, o co jde, když podvedl a svedl naše prarodiče, o nich to sotva můžeme říct, a proto také od toho okamžiku trvá onen Boží nezvratný plán napravit i za nejvyšší cenu tento nešťastný omyl oklamáných, kteří nevěděli, co činí.

Každý člověk však dříve nebo později bude postaven tváří v tvář svým hříchům v celé jejich nahotě, a pokud z poznání svých vin a jejich hrůzných důsledků nemá upadnout do beznadějně zoufalství, potřebuje jasnou naději, že ještě stále existuje pro něho východisko a možnost nápravy a návratu. V tom je onen zásadní rozdíl mezi Petrem a Ji-

dášem. Během tří let života s Ježíšem musela být Jidášova pozornost a vnímání Ježíšových slov a vůbec Ježíšova charakteru soustavně obrácena jiným směrem, musela být zacloněna jiným sobeckým zájmem, jiným očekáváním. Jidáš se ve svých osobních představách a očekáváním v Ježíši zřejmě zklamal. Přípravoval si svou osobní tragédii celou dobu tím, že se neotevřel opravdovému poznání Božího Syna, ačkoliv mu byl tak dlouho tak bezprostředně nablízku. Svou duši pak definitivně ztratil nikoliv v okamžiku, kdy svého Mistra hanebně zaprodal, ale ve chvíli, kdy si pro svou zaviněnou neznalost nepřipustil možnost k němu se vrátit, ačkoliv Ježíš za svého života opakovaně zdůrazňoval svými slovy i svými skutky, že přišel právě proto, aby povolal zpět k sobě nikoliv spravedlivé, ale hříšníky, přišel zachraňovat to, co zahynulo.

Zrádce se obrátil na kněze. Ačkoliv bylo vždy posláním kněží smiřovat lid s Bohem, tito kněží se zpronevěřili svému poslání. Odbyli Jidášovo vyznání jako něco, co je nezajímá, aby si svou záležitost vyřídil sám se sebou. Takové kněze už Bůh nepotřebuje, a proto ustanoví nové kněžství, jehož prvořadým úkolem bude právě odpouštět lidem hříchy a účinně je smiřovat s Bohem, a k tomu je vybaví svou plnou mocí. Uprostřed nevýslovné tělesné i duchovní bolesti, bezútěšnosti a opuštěnosti, jakou prožíval na kříži, mu dopřál Otec jeden navysost světlý okamžik, který byl pro něho něco jako bolest tisící injekce, a to byla Dismasova prosba: *Ježíši, vzpomeň si na mě!* To je pravý smysl všeho jeho strádání a utrpení, aby mohl ujistit každého kajícího navrátilce: *Ještě dnes budeš se mnou!* To byla právě ona záležitost, která mu nejvíce ležela na srdci, neuhastitelná touha, která mu jako by nedopřávala klid ani v hrobě. Bylo tisíc věcí, o kterých mohl mluvit se svými přáteli při opětovném setkání po oněch hodinách jejich

slabosti, zrady, zbabělosti a svého ponížení, utrpení a smrti. Ale jemu ležela na srdci především jedna jediná věc, ta nejpodstatnější: „Je prolomena moc zla, je znovu otevřena široká cesta návratu k Otcí, vracejte lidem naději, odpouštějte jim hříchy, zachraňujte všechny, kterým hrozí záhuba. Máte k tomu mou plnou božskou moc!“ Co znamená ono: „Komu hříchy neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“? Jistě, jedná se tu o ustanovení moci ve smyslu soudní rozhodující instance, která vyžaduje jasný a jednoznačný výrok. Ale tato slova mají také širší smysl: Ti, kdo nevyužijí této mnou ustanovené jedinečné příležitosti, kdo za vámi nechtějí přijít, abyste jim odpustili hříchy, těm jejich hříchy odpuštěny nejsou...

Po dvou tisíciletích, v době, kdy se hříchy nejen nevidaně rozmnožily, ale kdy je lidé doslova oslavují, jako by náš Spasitel zapochyboval, zda za svého života a při své smrti zdůraznil dostatečně právě tuto možnost návratu, zda ukázal dosti výrazně tvář svého milosrdného Otce. Jako by nyní usoudil, že nestačí to, co řekl apoštolům. Je třeba se znovu obrátit na všechny lidi, všem je třeba ukázat a zdůraznit, jak zlý je hřích a jak naopak dobrý a milosrdný je Bůh, jak je třeba přijímat a využívat ke své záchraně jeho dobrotu a jeho milosrdenství. To, co se stalo na Kalvárii s kajícím lotrem, to není nějaká výjimečná situace, to je anticipace, předznamenání těch tisíců a milionů obrácení, na která dobrý a milosrdný Ježíš netrpělivě a toužebně čeká, aby na ně mohl odpovědět se stejnou překvapující ochotou a štědrostí, protože nepřišel, aby svět soudil, ale aby svět spasil.

Ježíš nenivelizuje hřích, ten je a zůstává nepředstavitelně strašný. Ježíšovo neúnavné milosrdenství však jako by rostlo s rostoucí hříšností lidstva: nezvyšuje své požadavky a podmínky, za kterých je ochoten udělit milost obrácení, ale naopak, nabízí svou milost za stále nižší cenu. Za ně-

kolik málo minut trvající modlitbu ke svému Milosrdenství je ochoten podniknout všechno pro obrácení a záchranu i nejzatvrzelejšího hříšníka.

Jestliže budeme na množství se hříšnost odpovídat tím, že budeme nad závažností a hrůzou hříchu přivírat oči, jestliže budeme přispívat k mentalitě, že hříchy a peklem už se nesmí strašit jako kdysi ve středověku, pocítí někdo potřebu, aby se obrátil na milosrdného Spasitele s upřímnou a kající prosbou o záchranu? Ježíš je proto tak štědrý a milosrdný, protože těm, kteří nechtějí přijmout jeho dobrotu, hrozí strašný osud věčného pekla. Proto dává zavést svého posla, sestru Faustynu, přímo doprostřed pekelných hrůz. Popírat peklo znamená popírat Boha. Peklo není nic jiného než do posledních důsledků dovedená existence bez Boha. Bůh, který stvořil člověka pro sebe, ví ze všech nejlépe, co to pro něho znamená, když zavrhne tento jediný smysl svého bytí. Není nic strašnějšího a nešťastnějšího než být, ale být bez Boha. Ježíš nás proto přišel znovu vyzvat a prosit, abychom se třáslí spolu s ním o osud jednoho každého, komu hrozí ono věčné a nenapravitelné neštěstí. Varováním před peklem nepřestává být jeho evangelium radostnou zvěstí. Radostnost jeho poselství není v tom, že už není peklo – protože peklo nemůže nebyť – ale v tom, že nám zajistil a nabízí všechno potřebné, jak se mu vyhnout. Ukazuje nám spásnou cestu k milosti záchranu neboli milosti obrácení. Milost obrácení není totéž, co rozhrěšení. Moc udělit Božím jménem rozhrěšení vyhradil Pán těm, které si povolal za své služebníky. Ale milost obrácení, která musí předcházet každé rozhrěšení, se z Boží štědrosti stala dostupnou všem lidem, je takřikajíc „ve volném prodeji“ pro každého nejen k jeho vlastnímu užítku, ale může jí jako největším skutkem duchovního milosrdenství posloužit svým bližním. To je naléhavé poselství dnešní Neděle Božího Milosrdenství. -lš-

MLADÍ POUTNÍCI DO KRAKOVA

25. března vyrazila skupina mladých Italů na pouť do Krakova na památku 2. výročí úmrtí Jana Pavla II. Nesli s sebou „Lolkovu pochodeň“, což připomíná jméno, jak nazývali Karola Wojtylu v době jeho dětství i později jeho přátelé. Pochodeň byla zapálena při zahajovací bohoslužbě na hrobě zesnulého papeže a pak ji nesli atleti v osmi etapách do Krakova. Akce se účastnilo mnoho sportovních organizací i sdružení postižených.

ODSOUZENÍ EXTREMISTÉ

V Džakartě byli odsouzeni k dlouhému žaláři tři extremisté, kteří usekli hlavu třem křesťanským školačkám. Tito extremisté byli ve spojení s teroristickou organizací Al Kaida. Chtěli se údajně pomstít za smrt mnoha muslimů v období nepokojů mezi roky 1999–2001. Původně chtěli usmrtit šest dívek. Zavraždili tři ve věku 15–17 let, čtvrté se podařilo utéci s těžkými zra-

něnými. Hlavy nalezla policie v plastickém pytli ve vzdálenosti několika kilometrů od místa činu ve vesnici obývané převážně křesťany.

PAPEŽ VE ZPOVĚDNICI

30. března usedl papež Benedikt XVI. poprvé do zpovědnice v bazilice sv. Petra. Navázal tak na tradici svého předchůdce, který zpovídal vždy na Velký pátek. Papež vedl kající bohoslužbu pro mládež a vyzpovídal šest mladých kajících. Pro ostatní byli v bazilice k dispozici další zpovědnici.

JEŽÍŠOVA IDENTITA

Biskup Marino Moronta ze San Cristobalu ve Venezuele varoval před falešnou identitou Ježíše Krista. Ježíš vyvolává zájem a obdiv, ale také pochybnosti nebo odmítání. Lidé si kladou otázku, kým byl Ježíš. Nebyl však ani socialista, ani revolucionář, hippie, nebyl filozof, ani gnostické božstvo, duch nebo mýtus či mimozemšťan. Ježíš Kristus je Syn živého Boha, Vykupi-

tel, Slovo, které se stalo tělem, které nás seznámilo s Božím tajemstvím a plánem. Ježíš je Počátek a Konec a je stejný včera, dnes i na věky.

BRAZÍLIE CHYSTÁ ZÁKON PROTI HOMOFOBII

Brazílie připravuje zákon, který zakazuje jakoukoliv kritiku a diskriminaci homosexuálů. Homosexuálové musí mít naprosto všechna privilegia jako ostatní lidé. Zákon se má vztahovat i na oblast náboženství. Kněžské semináře nebudou smět odmítnout homosexuální kandidáty a kněz, který se vysloví kriticky o homosexuálních vztazích, může být odsouzen až na pět let odnětí svobody. V Brazílii je velice silná homosexuální lobby.

JSME OBKLOPENI LŽÍ

Na kongresu pro ochranu života a rodiny v Guayanquil v Peru vyzval kardinál Juan Luis Cipriani věřící, aby se statečně stavěli proti současným konvencím a nepřizpůsobovali se jim, i když jsou prohlašovány za „politicky

korrektní“. Žijeme v době, kdy je nezbytné hlásat pravdu, protože jsme obklopeni příliš velkým počtem lží. Dokonce i věda je spojena se lží. Dochází k zabíjení lidských tvorů. Jsou zde časté pokusy o vědecké podvody. V hospodářském životě neexistují žádné transcendentní hodnoty. Církev se musí postavit proti seklarismu a přemoci ho.

ZASLOUŽILÝ JUBILANT

Papež Benedikt XVI. poslal blahopřejný dopis kardinálu Alfonsu Sticklerovi SDB (97 let) k 70. výročí jeho kněžského svěcení. Kardinál Stickler se narodil v Rakousku v roce 1910 a kněžské svěcení přijal v roce 1937 v Lateránské bazilice. Byl knihovníkem Svatého stolce a později i vedoucím vatikánského tajného archivu. V roce 1985 se stal kardinálem. Zasloužil se o modernizaci knihovny, která obsahuje milion knih, 70 000 rukopisů, 150 000 mědirytin a navíc vzácnou sbírku mincí. Od roku 1988 je na odpočinku, který tráví v Římě.

Baterka (3) 20.05 Antonín Dvořák – Český ráj 21.30 Štúdio AHA (3) 22.45 Po stopách Ježíše Krista (9) 23.15 Noční univerzita – Teologie téla v učení Jana Pavla II.

So 21. 4.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (16) 8.05 Štúdio AHA (3) 8.45, 21.05 Videoklip 8.50 Čtème z křesťanských periodik 9.05 Popelka 10.30 Mezi nebem a zemí (15) 11.10 Atlas Charity – Bohumín 11.15 Lumen 2000 (15) 11.45 Klaunský pohádkový kuffík 18.05 Highlight (11) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 18.45 Rudolf Závodný 19.00 Mexico City 19.30 Křižovatky – Mons. Jaroslav Škarvada 20.05 Misionář P. Juraj Vojenčiak 21.10 Na koberečku (20) 21.25 Kde končí naděje, začíná peklo 21.55 Krása Ticha – Johann Sebastian Bach 22.50 Noční univerzita – kardinál Ján Chryzostom Korec.

Ne 22. 4.: 8.02, 18.02 Malý biblický příběh (17) 8.05 Highlight (11) 8.35 Na koberečku (20) 8.50 Francova Lhota – Mikroregion Hornolidečko 9.00 Jeruzalém – Svaté světlo 9.15 Aby všelci jedno boli 9.45 Na skleničku s MUDr. Josefem Švábem 10.30 Mše svatá (živě) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše – P. Doc. Dr. Rudolf Smahel 12.00 Modlitba Regina Coeli z Vatikánu (živě) 18.05 Baterka (2) 18.35 Sněhurka 19.35 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains 20.05 Octava dies 20.35 Pod hladinou – film 21.35 Tradice a historická kontinuita 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (15) 22.55 Noemova pošta.

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 15. 4.: 8.02 Malý biblický příběh (15) 8.05 Highlight (10) 8.35 Na koberečku (20) 8.50 Valašské Příkazy – Mikroregion Hornolidečko 09.00 Proměny zahrady (1) 9.15 A léta letí k andělům 9.45 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava (živě) 11.45 Kouzelná tužka 12.00 Modlitba Regina Coeli z Vatikánu (živě) 18.05 Baterka (2) 18.35 Popelka 19.35 Taj Mahal 20.00 Z pokladů duše – P. Martin Holík 20.05 Octava dies 20.35 Matka Markéta 22.05 Spirála času – Znojmo 22.30 Čtème z křesťanských periodik 22.45 Misijní magazín – Malawi.

Po 16. 4.: 8.05, 18.05 Trnava a okolie 8.30, 21.40 Na koberečku (20) 08.45 Vietnam – Zlatá klec 9.00 Noční univerzita – kardinál Ján Chryzostom Korec 10.00, 19.00 Kilau Kráter, Fire Canyon, Petrified Forest 10.30 Octava dies 11.00 Setkání s hostem – Dagmar Tisovská 11.40, 23.55 Videoklip 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše – P. Doc. Dr. Rudolf Smahel 18.45 Valašské Příkazy – Mikroregion Hornolidečko 19.30 Po stopách Ježíše Krista (9) 20.05 Mezi nebem a zemí (15) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 21.00 Setkání s hostem – Dagmar Tisovská 21.55 Noční univerzita – Mons. Josef Hrdlička, bis-

kup 22.55 Záznam mše svaté z narozenin papeže Benedikta XVI.

Út 17. 4.: 8.05 Highlight (10) 8.35 Mezi nebem a zemí (15) 9.15, 21.20 Videoklip 9.20 Noemova pošta 10.45 Atlas Charity – Bílá Voda 10.50 Poltón klub (23) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše – Jan Bartoš 18.05 Baterka (3) 18.45 Dekor struktur 19.00 Přírodní zázraky Evropy 19.30 Lumen 2000 (14) 20.05 Bez hábitu – komunita Blahoslavenství 21.05 Proměny zahrady (1) 21.30 Léta letí k andělům – P. František Lízna, SJ 22.00 Tajemství gregoriánského chorálu 23.00 Octava dies 23.30 Po stopách Ježíše Krista (9).

St 18. 4.: 8.05 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains 8.35, 8.45, 21.50 Videoklip 8.40 Atlas Charity – Bílá Voda 8.50 Baterka (3) 9.20 Hlubinami vesmíru (3) 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 11.55, 20.05 Z pokladů duše – sestra Valerie 18.05 Po stopách Ježíše Krista (10) 18.45 Highlight (10) 19.25 Setkání s hostem – Dagmar Tisovská 20.08 Poltón klub (23) 21.05 Aby všelci jedno boli 21.35 Atlas Charity – Bohumín 21.40 Francova Lhota – Mikroregion Hornolidečko 21.50

Videoklip 21.55 Noční univerzita – kardinál Ján Chryzostom Korec.

Čt 19. 4.: 8.05 Aby všelci jedno boli 8.30 Dětská televize 09.00 Noční univerzita – Mons. Josef Hrdlička, biskup 10.00 Poltón klub (23) 10.55 Francova Lhota – Mikroregion Hornolidečko 11.05, 21.45 Videoklip 11.10 Atlas Charity – Bohumín 11.15 Kilau Kráter, Fire Canyon, Petrified Forest 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše – Jan Bartoš 18.05 Highlight (10) 18.45 Pláč dešťových kapek 19.00 Přírodní zázraky Evropy 20.05 Lumen 2000 (15) 20.35 Na skleničku s MUDr. Josefem Švábem 21.15 Šalamounův chrám ve Znojenské louce? 21.50 Po stopách Ježíše Krista (10) 22.20 Noemova pošta 23.45 Rodina.

Pá 20. 4.: 8.05, 22.45 Po stopách Ježíše Krista (10) 8.35 Lumen 2000 (15) 9.00 Videoklip 9.10, 21.45 Bez hábitu – komunita Blahoslavenství 10.10, 19.30 Arabská poušť, Safari 10.40 Na koberečku (20) 10.55 Atlas Charity – Bohumín 11.00 Pláč dešťových kapek 11.15 Šalamounův chrám ve Znojenské louce? 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše – sestra Valerie 18.05 Aby všelci jedno boli 18.45 Francova Lhota – Mikroregion Hornolidečko 19.00

RODINNÉ KOŘENY

Co jsou vlastně rodinné kořeny? Jak ovlivňují náš život? Nejnovější číslo časopisu **Rodinný život** se zabývá historií rodin, rodokmeny, rodinnými tradicemi a zvyky. Rodinná terapeutka odpovídá na otázky, zda má rodina „zkoumat“ své kořeny a jak dětem předávat i negativní věci z historie předků. Téma oživuje anketa, ve které dotazovaní vzpomínají na své nejzajímavější předky.

V dalších článcích se čtenáři dozví, jak se účinně bránit proti obviňování v období seznamování i v manželství. Nechybí ani návod na výchovu kluků a co pro to mohou udělat zvláště otcové.

V tomto roce je časopis rozšířen o nové rubriky – originálně pojaté recepty a rébusy pro celou rodinu. Nechybějí soutěže pro děti i dospělé, křížovka, nabídka zajímavých knih, informace o programech pro celou rodinu nebo příběhy čtenářů o jejich duchovním životě.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete **objednat na adrese:** Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Česká křesťanská akademie a Orel jednota Slavkov Vás srdečně zvou na přednášku **PREMONSTRÁTSKÝ ŘÁD VČERA A DNES**. Přednáší: P. Gustav Rakovský OPraem. Kde: orlovna Slavkov u Opavy (areál fary). Kdy: pátek 27. 4. 2007 v 19.00 hod.

Institut pro křesťanskou kulturu ve Znojme-Hradišti a Klášter servitů ve Vidni zvou srdečně zájemce o poznávání kulturních kořenů Evropy na **Mariánskou pouť do Vidně v sobotu 19. května 2007**.

Program: 5.30 hod. odjezd autobusu č. 1 z Třebíče (ÚP), Jaroměřice n. Rok. (5.40), Mor. Budějovice (5.50), Nové Syrovce (5.55), Blížkovice (6.00), Pavlice (6.10), Znojmo-lázně (6.30) ● 5.15 hod. odjezd autobusu č. 2 z Hrotovic, Radkovic (5.25), Biskupice (5.30), Jevišovice (5.40), Hluboké Mašůvky (5.50), Znojmo-lázně (6.30) ● 6.00 hod. odjezd autobusu č. 3 z Citonic, Bezkov (6.10), Mašovice (6.15), Hradiště (6.20), Znojmo-lázně (6.30) ● 10.00 hod. mše sv. v kostele Zvěstování P. Marie při servitském klášteře – oslavuje P. Marian R. Kosík, OPraem., opat kláštera premonstrátů v Nové Říši. Po mši sv. polední přestávka v klášteře. ● 12.30 hod. odjezd do Mayerlingu, prohlídka loveckého zámku korunního prince Rudolfa, kde je dnes klášter karmelitek a který připomíná tragický osud milenců v r. 1889. ● 14.30 hod. návštěva cisterciáckého kláštera Heiligenkreuz, nazývaného mystickým srdcem Vídeňského lesa. Nejstarší klášter v Rakousku (1133) je symbiózou středověku a baroka, tvoří harmonii přírody a kultury a vyniká citem pro mystiku a dějiny. Zde se ponoříme do jiného světa – středověké ambity s náhrobky Babenberků, potměný kamenný románský opatský kostel, prozářený barokní dvůr se sloupem Svaté Trojice, atd. Unikátní je Křížová cesta v sousedství kláštera, doplněná galerií soch svatých, a nedaleký lesní hřbitov, kde je pohřbena baronessa Mary Vetser. V klášteře dnes žije 53 mnichů, v jejichž čele stojí opat. ● 17.00 hod. koncert chrámového sboru z Jaroměřic n. Rokytou v kostele sv. Kříže. Po koncertě je možná účast na společné večerní latinské modlitbě konventu ● 18.30 hod. předpokládaný odjezd domů.

Přihlášky na pouť přijímáme na adrese: Institut pro křesťanskou kulturu, Křížovnická 26, 669 02 Znojmo-Hradiště, tel.: 728 272 760, 732 586 126, e-mail: eva.balikova@seznam.cz.

* * *

Příspěvek na organizační poplatky činí 500 Kč pro dospělé, 450 Kč pro děti do 15 let. (V ceně je zahrnuta doprava, vstupné do všech historických objektů + průvodce.)

Upozorňujeme poutníky, že je třeba mít s sebou pas nebo platný občanský průkaz. Přejeme příjemnou cestu!

HLEDÁM TVOU TVÁŘ

Zveme na duchovní cvičení zaměřené na hledání osobní spirituality, vede P. ThLic. Martin Sedloň OMI. Termín a místo konání: 5. 5.–9. 5. 2007, Svatá Hora u Příbrami. Informace a přihlášky na tel.: 603 416 826.

Na internetových stránkách Světa <http://maticecm.cz/svetlo> si můžete přečíst **vzpomínku na P. Miloslava Kuncce z Pitína**.

Liturgická čtení

Neděle 15. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,12–16
Ž 118(117),2–4.22–24.25–27a

Odp.: 1 (Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý; jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 1,9–11a.12–13.17–19

Ev.: Jan 20,19–31

Slovo na den: Nepochybuj a věř.

Pondělí 16. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,23–31

Ž 2,1–3.4–6.7–9

Odp.: srov. 12c (Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,1–8

Slovo na den: Znovu narodit.

Úterý 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (Hospodin kraluje, oděl se velebností. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,7b–15

Slovo na den: Musíte se narodit znovu.

Středa 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 7a (Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,16–21

Slovo na den: Kdo činí pravdu, přichází ke světu.

Čtvrtek 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33

Ž 34(33),2+9.17–18.19–20

Odp.: 7a (Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,31–36

Slovo na den: Kdo přichází z nebe, je nade všechny.

Pátek 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,34–42

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 4ab (Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,1–15

Slovo na den: Vzal chleby, vzdal díky a rozdělil.

Sobota 21. 4. – nez. pam. sv. Anselma

1. čt.: Sk 6,1–7

Ž 33(32),1–2.4–5.18–19

Odp.: 22a (Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,16–21

Slovo na den: Kráčel po moři.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	15. 4.	16. 4.	17. 4.	18. 4.	19. 4.	20. 4.	21. 4.
Antifona	471	518	518	518	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	518	518	518	518	518	518
Antifony	472	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	514	520	523	526	529	532	536
Antifona k Zach. kantiku	515	520	523	526	530	533	536
Prosby	515	520	523	526	530	533	536
Záv. modlitba	515	521	524	527	530	533	1348
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	519	519	519	519	519	519
Žalmy	474	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	521	524	527	530	534	537
Záv. modlitba	515	521	524	527	530	533	537
Nešpory:							
Hymnus	477	477	517	517	517	517	517
Antifony	478	478	945	960	976	992	1009
Žalmy	478	478	945	960	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	513	516	522	525	528	531	538
Ant. ke kant. P. M.	513	516	522	525	528	532	539
Prosby	513	516	522	525	528	532	539
Záv. modlitba	515	515	521	524	527	530	541
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

ZAJISTĚ, EXCELENCE!

Pavel Jajtner

V souboru 48 příběhů z diplomatického prostředí, doplněných barevnou fotografickou přílohou, postihuje Pavel Jajtner období od roku 1993, kdy se začala vytvářet samostatná česká zahraniční politika a diplomacie, až do současnosti. Některá vyprávění z jeho diplomatického působení v Rakousku, Maroku a Vatikánu odvysílaly v minulých letech rozhlasové stanice Vatikán a Proglas. Příběhy ukazují, že v každém povolání je dobré a užitečné hledat Boha, před jehož tváří žijeme.

Váz., 126 x 205 mm, 160 str. + 16 str. obrazové přílohy, 199 Kč

ZEMŘEL POD CIZÍM JMÉNEM

Jiří Šindar

J. Šindar zpracovává dosud málo známé události z posledních osmi let života Msgre. Jana Šrámků, premiéra Benešovy londýnské vlády a zakladatele Československé strany lidové. Aby nemusel popřít své náboženské a celoživotní demokratické zásady, pokusil se Msgre. Šrámek po únoru 1948 o útěk do ciziny, který se však nezdařil. Na otázku, proč tomu tak bylo, i na další otázky spojené s pokusem o útěk odpovídá autor knihy na základě prozkoumání všech dostupných archivních materiálů a osobních svědectví desítek lidí u nás i v zahraničí. Text je doprovázen černobílými fotografiemi.

Váz., 128 x 189 mm, 184 str., 199 Kč

DŮM NA SKÁLE • 1. DÍL - CÍRKEV ZKOUŠENÁ (1945 - ZACÁTEK 1950) • 2. DÍL - CÍRKEV BOJUJÍCÍ (1950 - KVĚTEN 1960)

Václav Vaško

V zamýšlené trilogii V. Vaško odhaluje církev, která se v době komunistické totality nejen modlila a trpěla, ale která především násilnému režimu čelila a sváděla s ním tvrdý ideologický boj.

První díl hovoří o poválečném období a o prvních pounorových letech, která nejen že formovala novou církevní politiku, ale byla i určující pro všechna další léta teroru.

Druhý díl pojednává o snahách komunistického režimu podrobit si církev násilím: o vraždě čichoštského faráře Josefa Toufara, o procesech s představiteli řádů, zabrání klášterů, o internaci řeholníků a perzekuci řeholnic, o zrušení diecézních seminářů a nasazení bohoslovců a mladých kněží na nucené práce v jednotkách PTP. Kniha přináší málo známé podrobnosti o procesech s biskupy Trochtem, Otčenáškem a Hladem a o pokusu zlikvidovat řeckokatolickou církev. Autor zároveň nezamlčuje, že vedle vyznavačů a mučedníků byli v církvi i lidé ustrašení a také zrádci. Jedna z kapitol je věnována zrodu Mírového hnutí katolického duchovenstva, které mělo být nástrojem režimu uvnitř církve. Poslední kapitola přináší podrobné informace o provokaci, kterou připravila StB v Babicích. Tato akce státní moci stála život 17 nevinných lidí. Zlomit církev se však režimu nepodařilo. Působila dál ve vězeních, v internacích, rodinách a tajných kroužcích katolické mládeže.

Váz., 130 x 205 mm • 1. díl - 256 str., 249 Kč

2. díl - 468 str., 399 Kč

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.